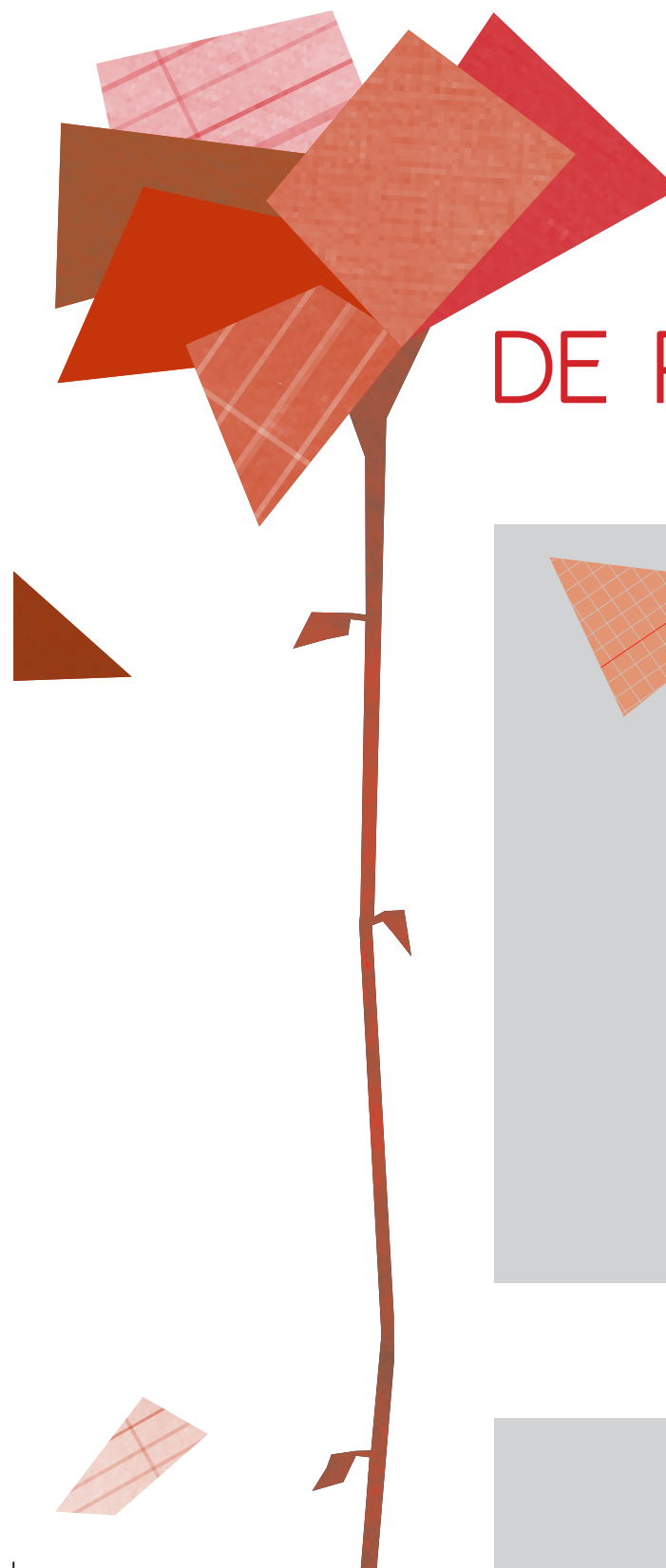

Andana
editorial

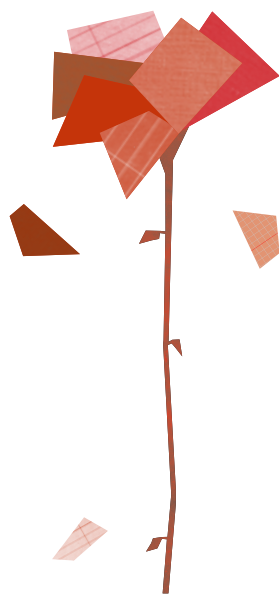
XXVIII PREMI LA ROSA DE PAPER

LA ROSA DE PAPER

Col·lecció So dE LIETreS

Edita:

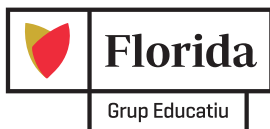
Florida Edicions

C/ Rei en Jaume I, núm. 2
46470 Catarroja (València)
Tel. 961 220 390
Fax: 961 269 933
E-mail: info.edicions@florida-uni.es
www.rosadepaper.florida.es

ISBN: 978-84-125814-9-2

Disseny: Daniel Roselló

Organitza:

Andana
editorial

Patrocina:

Col·labora:

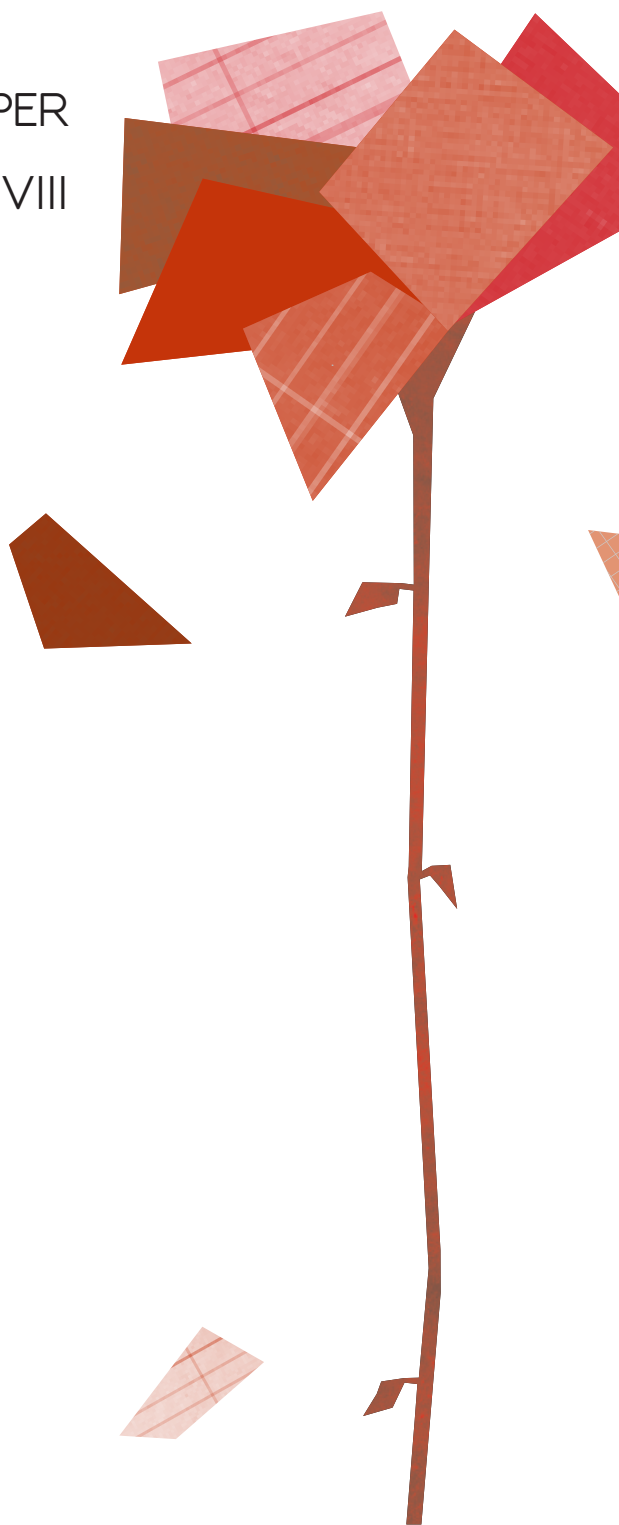
Mancomunitat
Intermunicipal
de l'Horta Sud

Andana Editorial
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent (València)
andana@andana.net
www.andana.net

Col·lecció So d'E LIETreS · 22

LA ROSA DE PAPER

XXVIII

EDICIÓ XXVIII.....	9
--------------------	---

POESIA

Poema	19
Yo te sigo.....	25
Recull de poemes.....	33
El viatge.....	41
L'art de sentir.....	55

MICRORELAT

Susto de muerte.....	63
No estamos solos.....	64
Quan necessitava una mà, em vaig trobar una pota.....	66
Cavaller del drac.....	67
Cor de marbre.....	69
El somni.....	70
Els presoners.....	72
La doble veu del sac.....	74
El director de mis sueños.....	75
On estàs?.....	76
El pacte que m'apaga.....	77
Dona, ni més ni menys.....	78
El misteri del 31 d'octubre.....	79
El sospir del rellotge.....	80
L'esplanada de les bruixes.....	81
Solament sis lletres.....	82
Primavera fosca.....	83

Amb sols una llàgrima.....	84
El temps.....	85
Més enllà de l'odi.....	86
La meua primera vegada a l'escola d'adults.....	87
El meu millor amic.....	88
En poder de la veritat.....	89
Planta de maternidad.....	90

NARRATIVA

Una nit al parc.....	91
Inolvidable.....	99
Sospir podrit.....	111
Un complet estrany.....	29
El lloc on ens vàrem enamorar.....	39
La vocació divina.....	147
Tot recordant el meu pare.....	153
El amor no tiene edad.....	65

EDICIÓ XXVIII

ACTA DE LA XXVIII EDICIÓ DELS PREMIS LITERARIS «LA ROSA DE PAPER»

Reunit el jurat de la XXVIII edició dels Premis Literaris «La Rosa de Paper», convocats per Florida Grup Educatiu i Andana Editorial, i integrat per les persones següents:

Pilar Zamora, professora de Llengua i Literatura de Florida Secundària,

Sales Campillo, secretària de Direcció de Florida,

Susana Díaz, CRAI Florida,

Ricard Peris, d'Andana Editorial,

Jaume Jordà, docent a la Universitat CEU, veterinari,

Mª Carmen Martínez, professora de Llengua i Literatura de Florida Secundària,

Ana Torres Laborda, professora de Parque Colegio Santa Ana,

Carme Albors, mestra,

Marcos Montero, responsable d'Abacus València,

Jesús Ruiz de la Hermosa, Innovació i Escola de Negocis,

Israel Pedrós, CRAI Florida,

Marc Delcán, de l'editorial ONA,

Javier Carboneras, docent de Cicles formatius de Florida,

Dídac Delcán, treballador social,

Pau Pérez, mestre de Primària,

Isabel Campos, directora de l'oficina de Catarroja de Caixa Popular,

Enrique García Peña, director general de Florida Grup Educatiu

Actua com a secretària del jurat **Mercedes Albors Orengo**, i com a president del jurat **Francesc Rodrigo**. Després de les deliberacions, decideixen atorgar els premis següents:

MODALITAT DE POESIA

CATEGORIA A i B

S'hi han presentat 4 poemaris.

El jurat decideix triar com a finalista el poemari *Poema*, d'Albert Sanmartín Selma, estudiant de 3r d'ESO de Florida Secundària de Catarroja.

El jurat declara guanyador al poemari *Yo te sigo*, de Maria Rummyantsev Company, estudiant de 3r d'ESO de Sagrado Corazón – Vendruna de València.

CATEGORIA C i D

S'hi han presentat 14 poemaris. El jurat decideix triar com a finalistes els següent treballs:

Recull de poemes, de Sergio Calero Lacruz, estudiant de 1r de batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

El viaje, d'Alba Garcia Canet, estudiant de 1r de batxillerat de l'IES Distrito Marítimo de València.

I declara guanyador el poemari *L'art de sentir*, d'Alejandro Santos Calle, estudiant de 2n de batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

CATEGORIA E

Es declara desert el premi ja que sols s'ha presentat 1 treball.

MODALITAT DE MICRORELATS

CATEGORIA A (de 9 a 11 anys)

S'hi han presentat un total de 35 microrelats. El jurat decideix declarar com a finalistes els següents treballs:

Susto de muerte, de Marta Díaz-Hellín Olivares, d'Alzira.

No estamos solos, de Martín García Torres, de València.

Quan necessitava una mà, em vaig trobar una pota, de Joel Oliver Monerri, d'Alzira.

Finalment, el jurat declara guanyador el microrelat *Cavaller del drac*, d'Alejandro Vázquez Monte, d'Alacant.

CATEGORIA B (de 12 a 16 anys)

S'hi han presentat un total de 109 treballs. El jurat decideix declarar com a finalistes els microrelats següents:

Cor de mabre, de Minerva Ortolà Tomás, de València.

El somni, de Manuel Sancho Carballo, de València.

Els presoners, d'Adrián Santos Calle, d'Albal.

La doble veu del sac, d'Alejandro Hernández Ruiz, de València.

El director de mis sueños, de Carla Fernández Julián, d'Alacant.

On estàs?, de Julia Ochando Álvarez, de València.

El pacte que m'apaga, d'Izan Pérez Calatayud, d'Alzira.

Dona, ni mes ni menys, d'Aitana Torres Zaragoza, de Picassent.

El misteri del 31 d'octubre, d'Aina Zurriaga Ayala, de València.

El sospir del rellotge, de Bernat Fabra Asins, d'Alzira.

L'esplanada de les bruixes, d'Anna Rychlicka Querol, de València.

Solament sis lletres, de Nuria Carrió Llorens, d'Alzira.

El jurat declara guanyador el microrelat *Primavera fosca*, de Vega Corriente López, de Picassent.

CATEGORIA C (de 17 a 19 anys)

S'hi han presentat un total de 16 microrelats. El jurat decideix triar com a finalistes els microrelats següents:

Amb sols una llàgrima, d'Ana Chirivella Andrés, de Paterna.

El temps, d'Alejandra Gutiérrez Sanz, de Catarroja.

Finalment, el jurat declara com a guanyador el microrelat *Més enllà de l'odi*, de Tania Ossorio Torres, de València.

CATEGORIA D (de 20 a 27 anys)

S'hi han presentat un total de 4 microrelats.

El jurat declara com a finalista el microrelat *La meua primera vegada a l'escola d'adults*, de Jaume Sáez Martínez, de Carcaixent.

Finalment, el jurat declara guanyador el microrelat *El meu millor amic*, de Carla Monzó Fillol, de Carcaixent.

CATEGORIA E (de 28 a 59 anys)

S'hi han presentat un total de 7 microrelats.

El jurat declara com a finalista el microrelat *En poder de la veritat*, d'Aitor Martín Andrés, de Paiporta.

I declara guanyador el microrelat *Planta de maternidad*, de Maximiliano Jarque Llorens, de València.

CATEGORIA F (a partir de 60 anys)

Es declara desert el premi ja que sols s'ha presentat 1 treball.

MODALITAT DE NARRATIVA

CATEGORIA A (1r cicle d'ESO)

El jurat ha decidit deixar desert el premi.

CATEGORIA B (2n cicle d'ESO)

S'hi han presentat un total de 6 relats.

El jurat declara finalista el relat *Una nit al parc*, de María Sanmartín Selma, estudiant de 3r d'ESO de Florida Secundària de Catarroja.

El jurat declara guanyador el relat *Inolvidable*, d'Aitana Gómez Esteve, estudiant de 3r d'ESO de Florida Secundària de Catarroja.

CATEGORIA C (batxillerats i cicles formatius de grau mitjà)

S'hi han presentat un total de 17 relats. El jurat decideix triar com a finalistes els microrelats següents:

Sospir podrit, de Mª Amparo Liñán Marco, estudiant de 1r de batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

Un complet extrany, de Lluís Seguí Guillem, estudiant de 1r de batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

El lloc on ens vàrem enamorar, d'Irene Talavera Gutiérrez, estudiant de 1r de batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

I declarar guanyador el treball *La vocació divina*, d'Antonio Matoses Simarro, estudiant de 1r batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

CATEGORIA D (estudiants d'universitat i cicles formatius de grau superior)

El jurat ha decidit deixar desert el premi ja que no s'hi ha presentat cap treball.

CATEGORIA E (universitats dels majors, universitats populars i escoles d'adults)

S'hi han presentat 7 treballs.

El jurat declara finalista el relat *Tot recordant el meu pare*, de Teresa Ruiz Benlloch, que estudia a la Universitat dels Majors de la Florida.

El jurat declara guanyador el relat *El amor no tiene edad*, de Manuel Argudo Álvarez, que estudia a la Universitat dels Majors de la Florida.

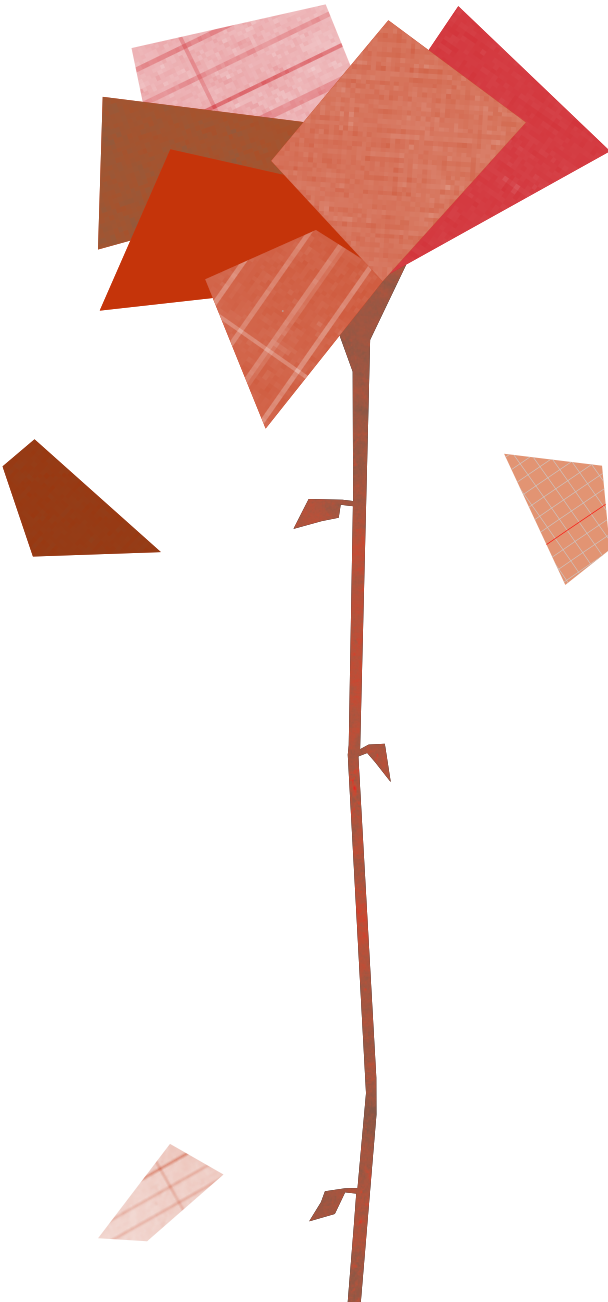
Catarroja, 25 de juny de 2023

Mercedes Albors Orengo
Presidenta del Jurat

LA ROSA DE PAPER

XXVIII

GUANYADORS I
FINALISTES

Albert Sanmartín Selma
Finalista de la categoria A-B
de la Modalitat de Poesia

POEMA

L'estiu, el dia que no estudie infinitius,
el dia que comença lo bo, l'estiu et al mar Roig,
el dia que disfrute que és el que no em frustri
a més m'ho passe bé disfrutant amb l'aire
el qual a la cara em dona i els cabells se'm fan desastre.
Aquell aire estiuenc el qual és el ponent,
aquell aire calent el qual molesta també.
Eixes sensacions són les millors
ja que es nota l'estiu i la gent ho diu.
Anar a la piscineta amb els teus amics, pegar una volta,
disfrutar de la nit que és quan s'ix,
també conèixer Gent que no és roïn
ja que disfrutes compartint aquells moments tan divertits.
Anar de viatge amb els amics
i disfrutar de la natura ja que sols n'hi ha una.
Gaudir del menjar el qual és especial,
poder quedar-te amb un amic a casa a dormir,
fer tonteries fins dormir ja que és lo bo que siga estiu.
Gitar-se quan siga perquè la preocupació no et fatiga.
I això es valora ja que disfrutes a la vora
disfrutant en el mar nadant i nadant
o també bussejant que això no està mal,
també vore un peix, un gran animallet
el qual també sap que és estiu.
Per als banyistes que van al Riu
i bé que riuen perquè l'aigua els esguita.

I bones anècdotes que es conten
que inclús es podria fer un conte,
cada any amb més, des de gener fins a desembre
sabent que alguna cosa espera que no és la primavera.
És l'estiu.

Juny

Juny, un mes el qual és el començament,
el final de l'institut, el final de matinar,
el final d'estudiar set assignatures per a oblidar.
Estar mentalitzat per a les setmanes que vindran
Les setmanes de disfrutar, ja que es fa tard de nit
i això no causa fastig perquè no serà de matí.
Poder dir que ja és estiu és lo més bonic
ja que és el meu aniversari,
comence a eixir amb els amics fins perdrem un càstig.
Oblidar els professors que em tenien mania
o que no molt bé els queia.
Però la qüestió no és eixa,
la qüestió és acabar l'institut
que és lo que tot xic vol,
anar al viatge de fi de curs amb els amics.
No passarem la nit allí, però almenys no hi ha riscos,
riscos de males passades ja que esta edat és molt roïn
perquè no sabem lo que fem per influència de la gent.
Podem fer locures com l'any passat
que a Portaventura vàrem anar.
Este any a ningú li agrada
perquè anem a l'Aquapark i a la platja,
però dormim a casa i això no te gràcia,
perquè és un fastig no dormir amb un amic,
ja que és divertit poder estar així,
però és el que hi ha, una excursió a Aquapark.
Però no em puc queixar
perquè hi ha Gent que no té per a menjar
i així poder agrair l'estiu.

Juliol

Un mes en què l'amor pot aparéixer,
amb la il·lusió per poder estar amb eixa persona
amb la qual passaràs l'estiu o el que vulga.
Però res és per a sempre com deia Sant Pere;
però no passa res perquè algú trobaré;
però ja tinc els amics, els quals mai fallen,
ja que són bons acompanyants, però no tan bons estudiants.
Nova música sonarà podent disfrutar i ballar,
sentir-la mil voltes i no cansar-se'n
com a mi em passa amb una cançó,
«Está cabrón», una cançó que m'enamora,
una cançó la qual em fascina,
una cançó que encara no m'ha cansat,
una cançó que mai podré oblidar.
Ballant la disfrutava, cantant la disfrutava,
aquella cançó m'encisava, no me'n canse,
és la meua preferida ja que canten huit cantants,
huit veus angelicals, i el meu cantant preferit,
Anuel AA, el qual moltes èpoques m'ha acompanyat.
Així tanque juliol següent, un mes de viatges i cançons.

Agost

Últim mes de vacances, últim mes de glòria.
Aquell mes que recordes que en trenta dies hi ha escola,
el mes que esgotes les teues energies de l'estiu,
el mes que et dones compte del teu estiu,
l'estiu que has gaudit, aquells últims dies
de piscineta i fanteta i de dir adeu a estar tranquil,
perquè l'institut comença en un no res, el mes que ve.
Cal acabar l'estiu banyant-se al Riu,
cal dir adeu a l'estiu amb un somriure,
sabent que ha sigut un bon estiu
per a tu i per als teus amics
ja que has gaudit.
Però no passa res perquè l'any que ve més.
Aquest ha sigut un poema
que a sigut difícil
ja que és de cent vers.
Eixos han sigut els meus deures
ja que no vaig a fer-ne més, açò i el relatet.
Pilar ens ha manat això de deures i, com no, el faré
per a tindre punts extra perquè no em tocaré la panxeta.
Ara ja dic adeu amb aquest vers:
L'estiu són tres mesos, però dura com un any
per les coses que passen, que no s'oblidaran.

Maria Rumyantsev Company
Guanyadora de la categoria A-B
de la Modalitat de Poesia

YO TE SIGO

Así que dices...

Así que dices
que hay un camino,
un camino divino
para nuestras raíces,
y yo le digo:
«no, padrino,
no lo angelices;
no, padrino,
yo te lo prohíbo».

Rostro semivacío

Con lágrimas en los ojos,
oxidados cerrojos,
miradas prejuizadas,
sonrisas prestadas,
miradas lloradas,
sonrisas contadas.

Yo te sigo

Frívolamente pasa
una banda de pájaros negros,
una vez profanos,
y propasa la serenata
de tu caminata.

Mas eso yo no lo permito,
cierra el ojito,
que en tus sueños yo te visito,
y te repito:

«Yaya, lo admito,
como un rebaño,
yo te solicito,
yo te necesito.»

«Yaya, como un angelito,
en mis sueños,
yo te resucito.»

Serenamente, tu mirada,
una puñalada,
tan dulce como tu última llamada,
y tan amuñecada,
como yo de desdichada.

Entonces, voy contigo.
«Yaya, no habrá testigo,
yo te sigo.»

Mal de ojo para la belleza

Mal de ojo para la belleza,
que nos destruye con su delicadeza,
y nos satura con su futilidad,
más su impura firmeza.

Su ingenua tapadura,
y su falaz untura,
que disimula
su futura escupidura.

Deambula y le instala a la zagala,
una dócil mas nociva bala
mientras le apuñala
y le recalca el alma.

Ya no hay nadie en casa

Abriendo la puerta de casa,
envejeciendo,
Abriendo la puerta de casa,
desvaneciendo,
Abriendo la puerta de casa,
hola, te digo.
Hola, repito.
Y tú me miras,
desde la silla,
sabiendo que no puedes hacer nada,
sabiendo que una bala afilada
me cala el alma.
Abriendo la puerta de casa,
hola, te digo.
Sabiendo que nadie pasa.

Sigo aquí

Años he estado rogándote
rogándote que me acojas
que me acojas en tus tardíos brazos.
No querías.
No podías.

Rastro incomparable

Su aroma se compara a una frívola brisa de verano,
un refrescante suspiro de alivio.

Es como morder una fruta con el dulzor justo.

Estar en su presencia es un manjar.

Estar en su presencia es una delicadeza.

Su aroma se compara al calor de ser bañado por un rayo de sol,
un ardiente trago de café recién molido.

Es como sentarse al lado de la chimenea con la distancia justa.

Estar en su presencia es un manjar.

Estar en su presencia es una delicadeza.

Estar en su presencia hace que todo lo demás se desvanezca.

No es tu trabajo

Cuando me preguntas sobre tu físico,
mi corazón se derrama.
Como un vaso de cristal
en un suelo de mármol.
Una parte de mí querrá decirte
«eres preciosa, no lo dudes».
Y la otra parte,
la parte que me está apuñalando,
querrá cogerte de los hombros,
atravesar los pozos de tus ojos,
hasta que hagan eco y griten:
Quizás no hace falta que lo seas si no quieres serlo.
No es tu trabajo.
Las dos partes se sentirán bien.
Sólo que una mejor que la otra.
Sólo entenderás la primera.

Sólo entenderé la primera.

Sergio Calero Lacruz
Finalista de la categoria C-D
de la Modalitat de Poesia

RECULL DE POEMES

I

Hi havia una vegada un jardí
ple de flors i arbres frondosos,
i al centre del jardí hi havia una font
que sempre estava brillant i neta.

Un dia, una dona va arribar al jardí
i es va enamorar de la font
i de la bellesa del lloc
i va decidir que havia de viure allí.

Va construir una casa al costat de la font,
i va plantar més flors i arbres,
i va fer del jardí el seu propi paradís
on vivia feliç i contenta.

II

Però un dia, una tempesta va arribar
i va fer que la font s'embrutara,
i les flors i els arbres es van veure afectats,
i la dona es va entristir.

Va intentar netejar la font ella sola,
però no va ser suficient,
i va haver de demanar ajuda
a un home que passava per allí.

L'home va ser molt amable i servicial,
i va ajudar-la a netejar la font,
i la dona va veure que havia trobat
un nou amic i company.

III

Amb el temps, la dona i l'home es van fer propers
i van passar moltes hores junts,
caminant pel jardí i gaudint de la natura
i parlant de les seves vides i les seves penes.

La dona va descobrir que l'home havia estat ferit
en la guerra que havia acabat fa poc,
i que havia perdut la seua família,
i que estava buscant un lloc per viure.

Va decidir que havia de fer alguna cosa per ajudar-lo
i li va oferir una habitació a casa,
i l'home va acceptar amb agraïment
i va ser acollit en el jardí de la dona.

IV

Van passar molts anys, i la dona i l'home
van viure junts i van construir una vida
plena d'amor i de pau,
i van fer del jardí un lloc encara més bonic.

Però un dia, la dona es va posar malalta,
i va saber que la seua hora havia arribat,
i va demanar a l'home que cuidara del jardí
i que mai no el deixara morir.

L'home va prometre que així seria,
i va estar al costat de la dona fins al final,
quan ella va morir amb un somriure als llavis
i va tornar al jardí que tant havia estimat.

V

I l'home va fer una promesa
a la dona que havia estat la seua vida,
que mai no abandonaria el jardí
i que sempre cuidaria de la font i les flors.

I així va ser, per molts anys més,
fins que l'home es va fer vell i feble,
i va saber que havia d'arribar el final,
i va pensar en la meravellosa vida que la dona li va donar.

Per a per fi descansar l'home es va apropar
junt a la font, es va asseure a esperar,
li venia al cap la seua família,
amb la qual s'anava a tornar a ajuntar.

VI

L'estiu era càlid i llarg
i el sol brillava sense cessar,
però un dia una tempesta va arribar
i va fer que el cel s'enfosquira.

El vent bufava amb molta força
i les ones del mar eren enormes
i enmig de tota aquella desfeta
un vaixell va naufragar.

La gent de la platja es va apressar
a rescatar els homes i dones
que lluitaven per sobreviure
enmig de les aigües enfurismades.

VII

Un cop salvats del perill
els naufrags van ser acollits
per una família amable i bona
que els va oferir tot el que tenien.

Allí van viure durant molts anys,
fent-se amics i aprenent a estimar
fins que un dia van decidir
que havien de tornar al seu país.

Va ser un comiat molt trist,
perquè tothom s'havia encarinyat,
i els naufrags van prometre tornar
per veure la seua nova família.

VIII

Però quan van arribar al seu lloc
van descobrir que tot havia canviat,
la gent era més desconfiada i sospitosa
i no hi havia cap lloc per a ells.

Així que van decidir tornar
a aquell lloc on havien estat feliços
i van viure allí per sempre més
fins que la mort els va separar.

Però la seua història va continuar
a través dels anys i els segles
com una llegenda de coratge i amor
que mai no s'oblidaria.

Alba Garcia Canet
Finalista de la categoría C-D
de la Modalitat de Poesia

EL VIAJE

El sonido del silencio

El sonido del silencio,
siempre me pregunto porque solo yo lo puedo escuchar.
Día tras día me hago esa pregunta.
Creyendo que algún día gritándole a la luna
obtendría alguna respuesta.
Los sentimientos y las emociones son el enigma.

Entonces,
¿por qué nadie me escucha?
¿Acaso he hecho algo mal?
¿Por qué las flores se marchitan?
No recuerdo la felicidad.

Las personas de mi alrededor son sombras
caminando por un laberinto.
Y yo sueño con que llegue el día
en el que las estrellas iluminen mi camino
y pueda volver a sentir aquel sentimiento de felicidad.

El enigma está muy claro,
para abrir la puerta encuentra una respuesta.
He estado toda mi vida buscando la verdad
pero no la hallo.
A lo largo de este oscuro y lúgubre camino veo una luz,

tan brillante con su destello de esperanza
ilumina mi corazón.

Ahora puedo gritarle a la luna,
sentir la felicidad rebosando en mi alma.
Aquella luz que siempre me ayuda.
Nunca desespere
que brille la esperanza.

La perfección

Cada centímetro de esta obra maestra
está meticulosamente pensada.
No hay error alguno que se pueda apreciar.
Blanca y pura por fuera,
sonriente, delicada y agraciada.
Destruída, insegura y mentirosa por dentro.

Este ser muestra una faceta
diferente a la verdad que habita en su interior.
Esta obra maestra es irrompible por fuera,
pero ya está destruida por dentro.
Esta obra maestra es alma
no cuerpo.

Quiere recuperar sus deseos,
la felicidad, su esperanza.
Recuperar todos los sueños
por los que ella velaba.

Esta obra maestra destruida por fuera y por dentro
ahora no es nada.
Quedada en el olvido, su alma vuela en un grisáceo
cielo junto a todo lo que ha perdido.
Esta obra maestra ha desaparecido.

La vida

Qué sería de la vida sin la propia misma.
Qué sería de las risueñas mañanas
y oscuras noches.
El tiempo pasa sin cesar.
Sus agujas alarga
hasta el fondo del mar.

Qué sería de la vida sin la propia misma.
Mis pequeñas manos,
el cielo tocar.
Mis propios ojos,
volver a cerrar.
Sus secretos susurra al viento.

Qué sería de la vida sin la propia misma.
La oscuridad
que yace en lo más lejano del camino.

Adiós, adiós ...
La muerte nos espera.
Qué sería de la vida sin la propia misma.

La mariposa

Una pequeña criatura
azulada y cristalina,
revoloteaba por el cielo
de noche y de día.

Con sus pequeñas alas dañadas
y su alma dolida,
no pudo emprender el viaje
que ella tanto quería.

Pasaron años, el tiempo comenzó a cesar,
las ilusiones y deseos eran un reflejo
de un pasado ya olvidado.

Quiero recuperar mis alas, decía la mariposa.
Volar en libertad, perderme en las mentiras,
porque la realidad que ellos mostraban
era la verdad que el destino mandaba.

Este viaje eterno nunca terminaría
ya que su alma yacería,
en esta infinita pesadilla
de la que nunca despertará.

Las cuatro paredes

Encerrada en cuatro paredes
nadie me oye,
nadie me escucha,
nadie me ve.
Reflejos del ayer,
sombras del pasado,
destellos del futuro.

Golpeo cada una de las paredes,
pero no surge ningún efecto.
Veo mi reflejo, golpeo,
miro hacia atrás,
veo mis miedos,
miró hacia arriba, vacío,
miro hacia abajo, caigo.

Toda mi esperanza se ha esfumado.
Yazco entre sueños olvidados
y recuerdos pasados.
No hay escapatoria.
Encerrada en cuatro paredes.

Deseo huir,
hacia un lugar lejano.
Deseo volar,
escapar de esta realidad.
Encerrada en cuatro paredes.

La niña perdida

Yo soñaba con un viaje incierto
hacia un mundo lejano,
lejos de lo mundano.

Criaturas mágicas,
hadas y sirenas,
habitaban estas tierras.

Un pequeño joven
de ojos esmeralda
se posó sobre mi ventana.

¿Por qué lloras?, preguntó
Wendy con curiosidad.
He perdido mi sombra,
dijo Peter Pan.
Ella en plena oscuridad
se la cosió con gran tranquilidad.
Pues él la llevaría consigo a
Nunca Jamás.

Ella disfrutaba de su estadía,
allí las grandes aventuras que vivía.
Pero no comprendía
que debía volver a su hogar
junto a su familia.

La pequeña se despidió
como una niña perdida
que había encontrado el rumbo
hacia su país de fantasía.

¿Me prometes que no crecerás, Wendy?

Adiós, Peter.

¿Volverás, verdad?

Adiós, Nunca Jamás.

¿Te acordarás de mí?

Siempre...

La oscuridad

A veces las cosas no salen como uno quiere.
Y la vida nos muestra una faceta de ella
que desconocemos.
Se nos muestra un realidad
diferente a la nuestra.

Nos damos cuenta de que la luz
es inexistente por la oscuridad.
Que el sol se esconde
y la luna toma su lugar.
Mal y bien se complementan.

Podemos brillar en un mar
de sombras y almas flotantes.
Podemos ser la estrella más brillante
en la oscura noche.

Ni el miedo, ni el temor,
ni la desgracia, ni el tiempo
conseguirá apagar la luz
de este ser bendecido con la esperanza.

El otro camino

Las cosas no siempre salen como uno desea
y lo planeado durante el trayecto
se vuelve incierto e inexistente.
El camino llega a una encrucijada
y no sabemos a dónde ir.

Las posibilidades son infinitas y
las consecuencias innumerables.
Cuáles serán los peligros y
beneficios de cada uno de ellos.
Encontraré la felicidad o
me perderé en un mar de lamentos.

La realidad me está matando.
La verdad me apuñala silenciosamente
mientras la luna se esconde y
comienzan a sonar los tambores.
El destino me llama,
las sombras susurran sus lamentos.

Y aquí estoy yo:
con mis dos pies plantados
en el frío suelo en el que habito.

Mis ojos se dirigen a una gran luz y
el sol aparece con gran esplendor.
La esperanza empieza a ser un hecho.
Todo lo que hay a mi alrededor
se vuelve borroso.

Y aquí estoy yo:
Cerrando los ojos, sonrío.

Ningún camino, ningún mandato
me impedirá seguir el camino
de la esperanza.

La esencia

La vida es un juego entre
roturas y huecos inmensos.
Llenos de vacío
la oscuridad se adentra en ellos.

El aire ondula las pequeñas partículas
de oxígeno y de vida inerte
que queda en ellos.
El silencio
se apodera de ellos.

La luz desaparece y
da lugar a la muerte.
Las almas descansan
en el lecho de ellos.
Las sombras aparecen y
la luna se esconde.

Los susurros de aquellos
seres inexplicables.
El miedo que se extiende
por todo mi cuerpo.

Y yo me pregunto
¿Por qué no tengo esencia?
Soy un cuerpo sin alma y
un ser humano sin hogar.

Vagando entre los oscuros
confines de estas tierras.
Solo queda lo que un día fue.

El resplandor de aquel mañana
que nos espera.
La ilusión de un nuevo día.
Renaceremos como aves
que emprenden el vuelo
hacia un nuevo mañana.
Donde los seres
recuperarán su esencia y
el sol iluminará la esperanza:
Llévanos a casa.

La infancia

Añoro aquellas mañanas
sin preocupaciones.
Esas tardes llenas de felicidad.
No había preocupaciones.
Podíamos vivir en libertad.
Éramos pequeños
con sueños y deseos.
Pero la realidad
era un tormento del
que no podríamos escapar.

Y yo leía cuentos
me sentía en paz.
Tarareaba canciones
que quisiera recordar.
Esos pequeños momentos
que me hacen añorar,
aquella dorada época
de tranquilidad.

Un día me di cuenta
de toda la verdad.
Y mi vida
empezó a cambiar.
No quería crecer
como Peter Pan.
Pero debía hacerlo,
aceptar la realidad.

Alejandro Santos Calle
Guanyador de la categoria C-D
de la Modalitat de Poesia

L'ART DE SENTIR

Felicitat

És un estat d'ànim que tots busquen,
però que no tots l'aconsegueixen
encara que ho supliquen
o potser no tots l'assumeixen.

De vegades és difícil trobar-la
de vegades és senzill
només n'hi ha prou amb buscar-la
només n'hi ha prou amb mirar-se a l'espill.

Ens pensem que està a molta distància,
però en realitat és a prop.
Cal buscar-la amb constància
i no ser un borinot.

Tristesa

Emoció que tots experimentem
i que a ningú li agrada experimentar.
Encara que tots l'odiem
per tots ha de passar.

No obstant, a vegades és bo sentir tristesa
demostra la nostra humanitat
i alhora la nostra feblesa,
i, a més, ens manté en comunitat.

És només un mer tràmit,
que, a més, costa molt d'acceptar
però que després d'aquest malestar
no estaràs deprimit.

Seguretat

Com que la tristesa ens manté en comunitat?
És clar, ens recolzem quan ho necessitem,
i sentim molta seguretat
en el moment que ens esfondrem.

Seguretat implica estar tranquil
en un lloc amb pau
sense cap perill,
com si fos un palau.

La inseguretat ve quan no ho tens tot controlat
com quan depens d'alguna cosa per a poder respirar,
com quan passa alguna cosa que t'impedeix avançar.

En aquest cas cal buscar un refugi.
un lloc on et sentes com a casa.

Avorriment

L'avorriment pot ser una arma de doble tall
pot ocórrer per plaer o per necessitat.

Per plaer significarà que no vols fer res
i això tampoc està bé.

Per necessitat significarà que has treballat,
i, per tant, és bo que estigues descansant.

No obstant, siga l'opció que siga d'avorriment
qualsevol de les dos pot ser un sofriment.

Primer, perquè estaràs malgastant el teu temps
i no l'aprofitaràs per a res d'interés.

Segon, perquè podries encetar una activitat nova
i emprar tota la teua energia en aquesta prova.

Si funciona, tindràs un nou hobby;
si no, hauràs de provar una altra cosa.

Al cap i a la fi l'avorriment es mata
no es busca.

Por

La por ens acompanya a tots en algun moment,
de fet, està present en qualsevol decisió que prenem
l'objectiu final és saber lidiar amb ella
i que ens ajude a ser la millor versió de nosaltres mateixa.

La por sempre serà com la nostra ombra
sense figura, però amb molta honra
tractarà de fer-nos dubtar,
però ens ajudarà a fer les coses amb cap.

Hem d'aprendre que serà la nostra companya
encara que la ment ens enganya
i de dubtes ens banya
la por, aquesta amiga estranya
serà sempre la nostra gran companya.

A més, les decisions, encara que siga present la por
s'han de prendre amb aquesta
ja que, si no, no les faríem per temor
i la vida és molt bonica com per a quedar-se en la costa.

Nerviosisme

Qui mai ha estat nerviós en la vida?
Tots vivim amb nervis constants
amb la incertesa de seguida
quan es parla que la vida s'està acabant.

Els nervis ens pinten una vida fingida.
Com seria jo si no fera tal cosa?
Què seria de mi sense una vida desastrosa?
No hem de fer cap cas, sinó ser més decidida.

Encara que tinguem una opinió desfavorida
hem de tractar de fer la vida colorida
perquè sinó la nostra quedarà derraïda
sense cap pilar que sustente cap biga.

Enuig

Mostra la nostra desesperació
mostra tot tipus de frustració.

Aquest pot ser una opció
aquest pot ser una traïció.

Apareix quan se'ns acaba la paciència
i anul·la la nostra eficiència.

Admiració

Amor que per algú pots sentir.
Desig de ser com x o y.
Mirar amb alegria i sentir-te feliç.
Imaginar si fora així el teu destí.
Romandre amb constància pel teu camí.
Aspirar a tenir les mateixes preocupacions que un pingüí.
Cridar als quatre cels que estàs més que viu.
Intentar les teues metes complir.
Obrar el teu futur cristal·lí.

Marta Díaz-Hellín Olivares
Finalista de la categoría A
de la Modalitat de Microrelat

SUSTO DE MUERTE

Vi por mi ventana como se lo llevaban, un ataúd de madera en un coche fúnebre. Lo seguí, puesto que salía de mi casa. Llegué al entierro, pero pregunté por el muerto y nadie me hacía caso, era como si no existiera.

Me fijé en la foto del muerto y casi me desmayo, el de la foto era yo.

De repente, sonaron unas campanas parecidas a las de una iglesia, aunque, segundos después, se convirtieron en un timbre escolar.

–¡Entregadme los exámenes! –dijo la profesora.

«Ahora sí que tengo miedo», pensé.

Martín García Torres
Finalista de la categoría A
de la Modalitat de Microrelat

NO ESTAMOS SOLOS

Ha llegado nuestro fin: en unos instantes todos moriremos y nadie sobrevivirá. Toda la raza humana será tragada por esos extraterrestres y sus ovnis, que llegaron a la estación de trenes el día de mi cumpleaños.

Al principio solo eran unos pocos, pero ahora... No creo que podamos con ellos. Pero no pierdo las esperanzas. Cojo mi lanzagranadas y me pongo a reventar alienígenas. ¡¡¡BOOM!!! Con una granada mato a cinco. Pero luego... Viene su jefe y no me da tiempo a reaccionar. Noto cómo se me cierran los ojos. Tras unos instantes los abro. ¡Estoy en la base alienígena! Ahora mismo parece que estoy en una película de Hollywood en la que yo soy el salvador. ¡Estoy en un lugar donde el único ser humano que ha estado allí soy yo! Es una señal, o eso creo. A lo lejos veo un ojo. ¡Parece el punto débil de la base! Ya casi lo tengo, pero para acabar con los extraterrestres tengo que idear un plan. Y es éste: hacerme pasar por un alien y entrar en la sala principal para poder llegar al ojo. Cuando esté ahí solo tengo que lanzar una granada y reventarlo. Pero hay tres problemas:

Como ya podréis haber deducido estamos en medio de la galaxia.

No creo que todo salga a la perfección y seguro que algo pasará.

Todo está rodeado de extraterrestres.

...

¡¡¡Ufff!!!... Mi madre tenía razón... Tengo que dejar de jugar tanto a videojuegos, que luego tengo pesadillas como estas.

Joel Oliver Monerri
Finalista de la categoria A
de la Modalitat de Microrelat

QUAN NECESSITAVA UNA MÀ, EM VAIG TROBAR UNA POTA

Raúl era un xiquet de deu anys, un poc tímid i solitari. Sempre es trobava en un racó del pati sense companyia i trist. Raúl era un xiquet normal llevat del seu caràcter, és a dir, treia bones notes, tenia bon comportament... I així un dia i un altre. El cas és que Raúl necessitava que algú li tirara una maneta. Un dia als seus pares se'ls va ocórrer que podrien regalar-li un gosset, ells no tenien cap idea del canvi que anava a produir-se en Raúl.

Quan Raúl arribà a casa es trobà un cadell. Al pas del temps, mentre Raúl passejava Leo, el gosset, a poc a poc s'anava adonant que quan Leo veia altres gossos el primer que feia era tirar i tirar de la corretja per anar a jugar amb ells. Raúl no tenia més remei que mantindre conversa amb els propietaris dels altres gossets amb què Leo jugava. A poc a poc Raúl anava adonant-se que relacionar-se amb els altres no tenia gens de mal i era una sensació agradable, a partir d'aleshores començà a ser un xiquet més extravertit que ja jugava amb tots i com tots els altres companys. Raúl necessitava que algú li tirara una mà i Leo li tirà una pota. A dia de hui Raúl és un xiquet molt feliç i un amic inseparable de Leo.

Alejandro Vázquez Monte
Guanyador de la categoria A
de la Modalitat de Microrelat

CAVALLER DEL DRAC

Una vegada hi havia un xiquet que volia ser cavaller. Vivia en un castell molt gran. Un dia, estant en la seua habitació, va estar pensant en allò que li deien els seus pares: «Algun dia ho aconseguiràs, però ara encara eres menut.»

Però Alejandro no es va conformar, i un dia va eixir al bosc amb l'escut i l'espasa que els seus pares li van regalar fa un temps.

Al principi Alejandro estava molt tranquil. Però a poc a poc va començar a espantar-se amb les formes estranyes que feien els arbres. De sobte, sentí un soroll i es va espantar més.

—Qui hi va?

Però clar, ningú li va contestar. En eixe moment va veure una ombra, es va arrimar a poc a poc i tremolant i es va trobar amb un drac. Alejandro va començar a cridar i va fugir, però quan es va adonar, el drac continuava amagat, i va recordar una cosa que els seus pares li deien des de ben menudet i és que les aparences de vegades enganyen. I així que va tornar amb por, però tranquil. A mesura que s'arrimava, va veure que el drac estava tremolant i plorant. Així que es va arrimar i li va tocar la pota, el drac es deixà acariciar i a poc a poc agafaren confiança.

El drac finalment li va proposar ser amics i el seu fidel escuder. Alejandro va acceptar encantat i així demostraren que les històries depenen de la persona que les conta.

Minerva Ortola Tomás
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

COR DE MARBRE

La millor nit de la meua vida va ser quan vaig morir. Era lluna nova i em trobava al cementeri, com sempre. Estava fart de veure tombes, solament tombes i mausoleus, volia veure allò que passava fora. Per això, quan aquella nit vaig veure com tots els llums s'apagaven i tot es quedava a les fosques, no vaig tindre por. Aquella era la rutina de tots els dies: visites i flors, la major part per a un tal Joaquim, de vegades un nou funeral i a les onze es tancaven les portes de ferro i s'ocultava aquell paisatge somiat que jo ja havia assumit que mai veuria.

Després d'una hora i mitja aproximadament, un raig roig travessà una tomba que s'obrí lentament. Això sí que era una novetat. Aquella figura sinistra em passà pel costat i, sense fixar-se en mi, m'espentà cap a terra i vaig morir. Sí, les meues extremitats es van trencar i també el meu nas. Les meues ales decoratives d'àngel guardià que no es distingien de simples làmines de pedra. El meu cor de marbre, que pensava que era tan resistent, es va dividir en cinc fragments en impactar contra el terra. La meua vida estàtica i rutinària havia acabat. El meu cap des de terra va veure com la figura fugia a través de les portes de ferro, que van quedar obertes de bat a bat. Per fi s'obria davant de mi la foscor més enllà del mur. Una nova existència m'esperava.

Manuel Sancho Carballo
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

EL SOMNI

Joan, un xiquet d'onze anys, vivia a València i, encara que el volia tot el món, era una mica desobedient. Un dia, a les onze de la nit, se n'anà al llit com de costum. Encara dormia a les 6:30 quan, de sobte, inicià un dels seus somnis. Es trobava al llit, on començà a escoltar nombrosos crits. Eren xiquets dient: «Ja està ací! Escapa!» Una gota de suor li regalimava pel front quan, de sobte, una ombra isqué de davall del llit. En la silueta observà un ésser mig gall, mig gat, mig home. Aleshores, aquell ésser, anomenat Quarantamaula, li digué xiuxiuejant a l'orella:

—Joan, moriràs quan la pobresa et cride per la teua desobediència...

En dir aquelles misterioses paraules, un fort xiulet s'escoltà i Joan es despertà. Pensà: «Mare meua, quin malson he tingut!» Tot seguit es preparà i, després d'un bes de la mare, emprengué el camí de l'institut. Encara era de nit a València i només els fanals de càlida llum la il·luminaven. No veia ningú pel carrer, fins que trobà un captaire dormint. En apropar-se Joan a ell, a poc a poc anà obrint els ulls. Joan el mirà de fit a fit. Seguidament, l'home li allargà la mà i amb veu cansada li digué:

—Joan, vine amb mi.

En dir això, uns intensos llums il·luminaren els seus ulls i, enlluernat pels potents fars, no encertà a veure el cotxe 4x4 que es dirigia cap a ell a 100 km/h.

Adrián Santos Calle
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

ELS PRESONERS

Aquesta és una història de dos presoners que es van conèixer en una presó, Javier i Lucas.

Es van fer amics a la presó i van explicar per què van arribar fins allí, Javier entrà en la presó per assassinat, però ell no va assassinar mai a ningú, diu que està ací per error, que ell mai mataria a ningú, i Lucas ja havia entrat una vegada sols que la seua condemna era d'uns quants anys per atracar una botiga, però aquesta vegada Lucas va anar més enllà atracant el Banc d'Espanya, per la seua mala sort l'única cosa que va aconseguir va ser anar a presó.

Els dos van perdre la seua família i l'única cosa que els quedava era estar en la presó.

Lucas li va proposar una idea a Javier, escapar de la presó i en eixir atracar un banc, per estrany que siga Javier, després de pensar-ho uns minuts, va accedir, ja que havia perdut tot i deia que no podia arribar a perdre res més.

Després d'unes setmanes van idear un pla per eixir d'aqueix lloc, sorprenentment van passar dos mesos i Javier i Lucas estaven en crida i cerca, portaven així dos setmanes.

Estaven organitzant un pla per a atracar el Banc Central Europeu, era un colp arriscat, però es van prendre el seu

temps. Després de dos anys planificant un pla quasi perfecte
van arribar a la porta del Banc i...
continuarà...

Alejandro Hernández Ruiz
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

LA DOBLE VEU DEL SAC

Cada vegada que estava sol a casa solia parlar amb mi mateix, la qual cosa no és tan estranya, més aviat és més comuna del que pareix, però vaig deixar de fer-ho quan algú va començar a respondre.

Vaig baixar les escales per comprovar si aquella veu era només un producte de la meua imaginació. Vaig arribar al saló. Hi havia un gran embalum marró de tela damunt del sofà que no cessava de moure's, com si a dins hi haguera algun ésser viu atrapat. També una nota que posava: «L'home del sac està aquí.»

La por em tenallava i no sabia ben bé què fer.

Llavors vaig alçar el cap i vaig veure reflectits dos ulls rojos en l'espill que estava al fons del saló. Em va recórrer una terrible esgarripança per tot el cos en comprovar, en tenir consciència clara, que l'espill reflectia nítidament la meua figura, és a dir, la d'un home vell, amb poc de cabell, vestit amb una gran capa negra i un altre sac de tela marró a l'esquena.

Carla Fernández Julián
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Microrelat

EL DIRECTOR DE MIS SUEÑOS

Permíteme presentarte al director de mis sueños. El director de mis sueños es un buen hombre. Cada noche me acuna entre universos paralelos para mostrarme aquello que quiero y no sé pedir. Me da a probar los imposibles y me deja con la miel en los labios antes de despertar. (Y qué agri dulce, y qué amargo, es a veces soñar.) Pero se lo agradezco, por así darme un motivo para querer despertar.

El director de mis sueños es reservado. Me obliga a guardar mis secretos detrás de mis córneas y no me deja contarlos a nadie más. Porque es él quien sabe más que nadie que los silencios a menudo hablan en voz alta y que las palabras son más bonitas cuando las escribes.

Mi director me consiente recordar vagos destellos de sus tantos guiones para así dejar que la realidad me consuma una vez cobre consciencia. También me suele repetir que tener miedos es bueno y reconocerlos no es sinónimo de cobardía, pero que no por ello me regale a la imprudencia. Pero, ¿a qué razones atiende una soñadora que hasta sueña despierta?

Si mi director lo permitiera, besaría de nuevo, correría de nuevo, rompería la norma de nuevo, descubriría de nuevo, abrazaría de nuevo, saborearía de nuevo, bailararía de nuevo, pero sobre todo viviría de nuevo, porque..., ¿qué es vivir si no sueñas?

Julia Ochando Álvarez
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

ON ESTÀS?

Marc no havia tingut un bon dia al col·legi. El seu tutor s'havia disgustat amb ell per un comentari i els seus amics havien preferit jugar a futbol amb els xiquets d'un curs superior. Com que no li agradava el futbol es quedà esperant la presència d'algú que jugara a les cartes amb ell, però ningú hi arribà. Capficat i trist arribà a sa casa. Sols se li il·luminà la cara quan va veure el seu millor amic Àngel esperant-lo a la seua habitació. «Et trobe trist», li digué. «Podem jugar a les tenebres, com tots els Halloween, si vols!»

Tots els 31 d'octubre s'ajuntaven i jugaven a amagar-se mentre la mare de Marc els feia el berenar. Marc hi accedí entusiasmat. Àngel contà fins a deu i després començà a buscar. Primer buscà al bany, després darrere del sofà, etc. «Ja t'he trobat!», exclamà Àngel content quan obrí l'armari dels seus pares. «Ara et toca a tu, Àngel», digué Marc amb il·lusió. Àngel se n'anà corrent a amagar-se.

Després d'una estona Marc anà en la seua cerca. Mirà pel corredor, al despatx, darrere les cortines, en el buit de l'escala... Res. No el trobava enlloc. Àngel no apareixia.

Abatut, trist i amb una estranya sensació d'enyorança tornà a l'habitació. En eixe moment va veure en la taula un retall de diari que li trasbalsà la memòria en recordar-li que el seu amic Àngel havia mort en un accident de cotxe feia hui un any just.

Izan Pérez Calatayud
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Microrelat

EL PACTE QUE M'APAGA

La meua àvia encara respira, el desig continua complint-se,
per ara no se li oblida menjar. Serà açò el fruit del meu pacte
infernàl.

Pense que sí, perquè jo m'estic apagant.

Aitana Torres Zaragoza
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

DONA, NI MÉS NI MENYS

Jo soc dona, ni més ni menys.

Quan a la prehistòria em deien de fer-me càrrec dels xiquets i del manteniment de la cova, ho feia sense posar-hi repliques.

Quan al segle XV m'obligaven a cuidar dels malalts i els xiquets i, a més a més, fer les tasques domèstiques, ho feia sense posar-hi repliques.

Quan durant tota la història em discriminaven i no em deixaven treballar o votar, jo no hi posava rèpliques.

Quan als anys 1980 em posaven vares a les rodes perquè no pensara, jo vaig posar-hi repliques i vaig aconseguir fer la primera manifestació de sufragistes. Eixe dia em vaig adonar que jo era capaç.

Una dona, ni més ni menys.

Aina Zurriaga Ayala
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

EL MISTERI DEL 31 D'OCTUBRE

Tot el món sap que el 31 d'octubre és una nit de celebració, per la qual cosa no era estrany que Laura estiguera a casa del seu amic Marc, ajudant-lo a acabar de decorar les habitacions per a la festa de pijames que farien amb la resta de la seua colla. Quan ja s'acostà l'hora algú va trucar a la porta i Laura va anar emocionada a obrir-la. Quan ho va fer es va trobar una somrient Natàlia, que la va saludar abans d'entrar. La primera es va quedar un poc atordida ja que normalment sempre es donen una abraçada quan es veuen, però no li va donar molta importància a la falta d'afectivitat. A poc a poc va vindre la resta dels seus amics i van gaudir de tota mena de diversions junts, entre elles vore pel·lícules de terror.

La gent havia anat desapareixent sense acomiadar-se a mesura que es feia tard, tot i això la festa estava anant perfectament fins que el timbre va sonar. Marc va anar a obrir, encuriós de qui podia ser a aquests hores. Però ningú no podia haver-se imaginat mai que fora Natàlia, la qual no parava de disculpar-se per haver arribat tard, dient que el tren s'havia aturat sense cap raó i només havien pogut posar-lo en marxa dues hores després. Però l'únic que podia pensar la resta ara mateix era: «Si Natàlia era la que estava davant de la porta, qui era la persona que els havia estat fent companyia aquella nit?»

Bernat Fabra Asins
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

EL SOSPIR DEL RELLOTGE

En l'obscura nit, l'ombra de la mort s'alça sobre el petit poble. Xiuxiuejos de tristesa flotaven en l'aire, mentre les llàgrimes queien silenciosament. El rellotge marcava l'últim sospir de vida d'algú estimat. Els cors es trencaven, el món es parava. Però entre el dolor, floria una promesa: recordar cada riure, cada abraçada.

La mort ens recordava la fragilitat de l'existència i ens ensenyava a valorar cada instant, a viure amb intensitat fins a l'últim alé.

Anna Rychlicka Querol
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

L'ESPLANADA DE LES BRUIXES

Era una nit sense lluna. No hi havia ni un raig de llum. Sota les estrelles s'estenia una gran esplanada deserta, sense vegetació, excepte una xicoteta flor blanca situada al bell mig, molt estranya, mai vista a ple dia. Quan la cúspide de la nit arribà, les bruixes començaren a aparéixer. Algunes venien volant, altres no. Moltes s'acompanyaven de gats negres o donyets. Quan els rellotges marcaren la una de la matinada, un gran grup de fetilleres portà un calderó gegant cap al centre de l'esplanada. A continuació, les bruixes feren aparéixer una taula i els donyets serviren el sopar. Va haver-hi un gran banquet, però un poc abans de les tres de la matinada totes les magues ja estaven preparades al voltant del calderó. Una bruixa molt alta va posar-se al centre, collí la flor i la diposità a l'interior de l'olla. A poc a poc totes les meigues començaren a conjurar un encanteri. El calderó es va omplir d'una substància màgica i, quan els gats miolaren anunciant les tres, el contingut de l'olla començà a emergir. Una vegada es trobava flotant en l'aire, les bruixes van obrar un altre encanteri i la substància es va convertir en una esfera molt, molt gran, que començà a elevar-se ràpidament fins posar-se en el lloc de la Lluna.

Passat un mes, quan aquella flor estranya torne a créixer, les bruixes es reuniran i tornaran a fer una nova lluna per al mes següent.

Nuria Carrió Llorens
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

SOLAMENT SIS LLETRES

Un dolor inesperat, unes proves que et fan plorar.
La trucada que mai no vas voler sentir.
La malaltia de sis lletres que tantes vegades acaba malament.
I només un objectiu: «Seguir respirant.»

Vega Corriente López
Guanyadora de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

PRIMAVERA FOSCA

Tot era negre aquell capvespre d'abril. Les pluges primaverals havien arribat i havien fet desaparèixer el sol i les bones temperatures durant uns instants. Feia fred i tot era silenci en aquella colla de gent reunida en cercle. Eixe silenci sepulcral tan sols va ser trencat pels plors dels meus familiars, que es compenetraven a la perfecció amb aquella espessa pluja que començava a caure. Així va ser el dia del meu soterrament, el qual mai s'haguera produït si aquell conductor borratxo no s'haguera creuat en el meu camí aquella fatídica nit.

Ana Chirivella Andrés
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Microrelat

AMB SOLS UNA LLÀGRIMA

Kia, on estàs? Em sents? L'explosió ha sigut molt forta. Jo la sentia però no podia parlar, no notava la meua boca, no m'eixia cap soroll. Vaig intentar fer algun moviment, però no sentia res, semblava que m'hagueren llevat les cames, el cos, els braços, la boca, i sols em quedara el cervell. Poc a poc anava recuperant la memòria. Recordava que per la vesprada havia anat a comprar-me unes sabates, perquè des de que em vaig quedar a l'atur, fa dos anys, no em comprava res. Quan vaig entrar a la tenda, recorde que una dona va fer un escàndol perquè tenia molta pressa per anar-se'n. Era com si tinguerà por d'estar molta estona allí dins. Quan anava a pagar em vaig adonar que darrere meu hi havia una dona amb el seu fill. Minuts després algú cridà: «Tot el món a terra!» Jo, molt espantada, vaig agarrar el xiquet i la seva mare. Segons després vaig sentir l'explosió en tot el meu cos. I ara em trobe ací, en el que crec que és el metge. Tres setmanes després vaig eixir de l'hospital i quan anava a pujar al cotxe vaig veure la dona i el seu fill de la tenda, vam coincidir en la mirada i aguantàrem, fins que ens caigué a la vegada una llàgrima pels ulls.

Alejandra Gutiérrez Sanz
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Microrelat

EL TEMPS

Un dia de sobte Laia es va adonar que tot el que havia sigut la seua vida mai seria el mateix i que el responsable de tot això era el pas del temps. Laia es trobava en l'últim any abans de començar la carrera, era l'últim any que anava a veure les cares que havia vist durant sis anys i era l'últim any que anava a fer el mateix recorregut per arribar a l'institut, eren sis anys amb una rutina que deixava darrere. Ella després de fer el mateix recorregut de l'institut a casa, arribava a casa i saludava els seus avis i anava a dinar, era una rutina que mai canviava i que tenia des que era molt xicoteta.

Però aquest any era un any de canvis i els seus avis no estaven per a desitjar-li bon dinar perquè el pas del temps no podia parar. Laia era una persona a la qual no li agradaven els canvis i es preguntava per què justament tots els canvis més importants havien de passar en el mateix any. Va arribar a entendre que la por més gran que sempre havia tingut havia arribat a la seua vida, el pas del temps li donava un colp de realitat que mai havia sentit. Aquest colp no era sols un colp, sinó que deixava ferides que mai es tancarien, ferides que couen pel fet de saber que el temps no es pot parar i que les coses sempre avançaran donant alegries i penes, però sabent que en veritat el temps no es pot controlar.

Tania Ossorio Torres
Guanyadora de la categoria C
de la Modalitat de Microrelat

MÉS ENLLÀ DE L'ODI

Ell, un vampir que vesteix d'Armani, reservat, tranquil i futur hereu al tron. Ella, una dona lloba impulsiva i humil. Diríem que és impossible que dos éssers tan diferents arriben a enamorar-se, però l'amor no entén de classes ni espècies. L'únic obstacle que hi ha entre ells és una norma: les diferents espècies mai seran amigues, i l'ésser que trenque aquesta norma serà castigat. Manson i Olivia s'han odiat tota la vida, fidels a la seua espècie, però des de fa dos mesos tenen trobades secretes de dia, quan les bèsties dormen, després que Manson salvava Olivia d'un zombi (enemic que tenen en comú).

Els zombis tornen a la ciutat de Balterra i Manson i Olivia planen fer un pacte per espantar-los del seu territori. El pacte funcionarà, i llops i vampirs treballaran junts per aconseguir una única cosa: l'exclusió total dels zombis de Balterra. Però què passarà quan guanyen i el pacte finalitze? Manson i Olivia podran acabar amb segles d'odi i rancor ells sols?

De vegades ni l'amor pot guarir tant, però amb l'energia i la capacitat de persuasió d'Olivia, amb les enginyoses i subversives idees i l'encant de Manson tenen moltes més possibilitats de vèncer. A més, Manson tindrà l'oportunitat de canviar les coses una vegada siga coronat d'aquí a tres setmanes. Però això és una altra història que encara no està escrita. I tu, què creus? Guanyarà la tradició mil·lenària i la rancúnia, o els nous pensaments i l'amor?

Jaume Sáez Martínez
Finalista de la categoria D
de la Modalitat de Microrelat

LA MEUA PRIMERA VEGADA A L'ESCOLA D'ADULTS

La primera vegada que vaig perdre la por a inscriurem a l'Escola d'adults. Em dic Jaume i als meus 14 anys, quan vaig passar a primer d'ESO, en acabar el curs, me'n vaig haver d'anar del centre perquè em feien assetjament.

Una de les coses que més em va ajudar va ser el no callar-me i avisar a casa del que m'estava passant. Recorde que var ser un cop molt fort per a mi, no em podia creure el que m'estava succeint. En aquell moment, la meua mare em va preguntar si em sentia preparat per anar a un altre centre, però necessitava desconnectar i ordenar els meus pensaments. I així va ser, em va proposar agafar uns anys sabàtics, els quals vaig aprofitar per a anar a la muntanya a passejar amb els meus gossos i observar el meu entorn, conèixer bé el meu territori.

Creia que seria sols un any, però foren huit anys absent de tot, centrat en mi i pensant què podia fer. Vaig fer un intent als 18 anys d'inscriure'm a l'escola d'adults, però em vaig tirar enrere, la por es feia amb mi. És als 22 que m'inscric a l'escola d'adults i a punt estic d'acabar el primer any. Avui en dia, done les gràcies per tot el suport a la meua família, en especial a la meua mare per estar en tot moment. Si haguera de donar un consell als joves d'avui els diria que no es callen davant de l'assetjament escolar, que parlen, que li donen veu, perquè així arribe a la fi.

Carla Monzó Fillol
Guanyadora de la categoria D
de la Modalitat de Microrelat

EL MEU MILLOR AMIC

Recorde aquella vesprada en què el meu pare en va portar a casa el que seria el millor company de vida: aquell cade-llet que vam decidir anomenar Bruno. Una boleta grosseta i marró plena d'energia que des d'aquell instant em va canviar la vida. Vam viure una i mil aventures, estava un poc boget i amb unes ganes de jugar increïbles. Però era un trosset de pa, sempre va ser un gos respectuós i carinyós amb nosaltres i amb totes les persones i animallets que es creuaven amb ell.

Recorde quan canviàrem les finestres de casa, no volia eixir als balcons. Després de quatre mesos intensos amb premis i altres coses aconseguírem que eixira, ja que li agradava molt observar qui passava i tornava. Als vuit anys li van detectar un càncer, encara va poder disfrutar d'un any i mig més de vida. Va anar perdent pes i trobant-se més desanimat, fins que aquell sis de març no podia continuar endavant. Va ser una decisió molt dura i la qual ha marcat la meua vida per sempre.

A pesar de la tristesa que m'acompanya des d'eixe moment, no canviaria per res del món tot el que m'ha fet sentir durant eixos nou anys. Tant de bo algun dia arribe a ser la persona que tu veies en mi. Als somnis sempre ens retrobem.

Aitor Martín Andrés
Finalista de la categoría E
de la Modalitat de Microrelat

EN PODER DE LA VERDAD

Quizá no tenía que haber contradicho a mi padre, de ser así, nada habría cambiado. «¿Ves ese muñequito rojo?», me decía a menudo, «cuando se vista de verde se puede cruzar el paso de peatones. No se puede ir en sentido contrario a los demás, no somos salmones. No podemos ir por nuestra cuenta, hay que hacer como el resto. A contracorriente no, ya lo sabes.»

Un día, acercándonos tranquilamente al paso de peatones, la gente lo cruzaba con el muñequito en rojo. Como se trataba de la mayoría de los peatones la que efectuaba aquella contradicción, le cuestioné si aquello estaba bien hecho. Me miró desconcertado, acabó diciéndome que en ese caso era mejor esperar. Sin embargo, los peatones nos miraron con recelo y siguieron cruzando la carretera. Por eso le dije que aquello contradecía lo que me había enseñado, que aquellas personas iban a contracorriente. Aquí fue cuando, en su afán por orientarme por el buen camino y demostrarme que tenía razón, pisó el acelerador a fondo.

Maximiliano Jarque Llorens
Guanyador de la categoria E
de la Modalitat de Microrelat

PLANTA DE MATERNIDAD

La mamá guiaba la boquita del bebé a su pezón. Ella lloraba mientras lo veía mamar. No le había dado la luz, estaba condenado a morir sin haber visto la claridad del día. Había nacido ciego. Tenía un tumor en la cabeza. Y su suegra de pie en la cabecera de su cama repitiendo cansinamente: «Dios aprieta, pero no ahoga.» Y la madre rabiando, aguantándose la blasfemia que le pedía paso desde las entrañas. Y pensaba en su niño muerto, en el pequeño ataúd blanco. Y en sus senos llenos de leche inútil.

Entró una celadora con la bandeja de comida para la paciente. Afuera el viento azotaba los árboles de la alameda y del cielo caía una lluvia furiosa. Y la chica recordó contrariada que no había entrado la ropa, que había sacado el tendedero al balcón. Salió de la habitación con el carrito. El pasillo estaba lleno de ramos de flores.

Maria Sanmartín Selma
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Narrativa

UNA NIT AL PARC

Era una nit fosca i tempestuosa en el xicotet poble de Briarwood. Els carrers estaven buits i els negocis estaven tancats. Però hi havia un lloc que estava ple de vida: el parc. Aquest era l'únic lloc on la gent es reunia a la nit per a gaudir de l'aire fresc i la tranquil·litat.

Entre els arbres il·luminats per la lluna, un jove anomenat Àlex caminava amb el seu gos. Era un labrador retriever daurat anomenat Max, i junts havien recorregut el parc moltes vegades abans. Però aquesta nit era diferent. Hi havia una cosa estranya en l'aire, alguna cosa que no podia identificar. Mentre caminaven per un camí fosc, Àlex va començar a escoltar un so estrany. Era un soroll sord i monòton, com si algú estiguera colpejant alguna cosa. Max també semblava inquiet i va començar a bordar en direcció al so. Àlex va decidir seguir el seu gos i veure què estava passant.

Després d'uns minuts, van arribar a una xicoteta àrea del parc on la vegetació s'havia espessit. El so es va fer més fort i, de sobte, Àlex es va detindre en sec. Davant d'ell, va veure un home major colpejant repetidament un arbre amb un pal.

Àlex estava desconcertat i preocupat. Per què algú estaria colpejant un arbre a altes hores de la nit? Es va acostar a l'home i li va preguntar si necessitava ajuda. Però l'home el va

mirar amb ulls buits i va continuar colpejant l'arbre. Max va bordar i l'home finalment va deixar de colpejar l'arbre i es va allunyar.

Àlex es va quedar allí, confós i espantat. Què estava passant al parc aquesta nit? Va decidir tornar a casa amb Max i dormir, esperant que tot fora només la seua imaginació.

L'endemà, Àlex estava en la tenda de comestibles local comprant menjar per a Max quan va escoltar la gent parlar sobre el que havia succeït al parc la nit anterior. Pel que sembla, altres persones també havien escoltat sorolls estranys i vist coses estranyes al parc.

Àlex va començar a sentir-se inquiet i va decidir fer alguna cosa sobre aquest tema. Es va acostar a l'alcalde del poble i li va contar el que havia vist i escoltat. L'alcalde li va prometre que investigaria l'assumpte i li va agrair que ho haguera portat a la seua atenció.

Dies després, la policia va començar a patrullar el parc a la nit i van trobar una cosa sorprenent. Van descobrir un grup de persones majors que havien estat vivint al parc. Havien construït xicotetes barraques amb branques i fulles, i havien estat colpejant arbres per a recol·lectar fruites i anous.

La policia va poder parlar amb els ancians i els va oferir ajuda per a trobar un lloc més segur i adequat per a viure. La comunitat de Briarwood es va unir per a ajudar aquests ancians a trobar una llar càlida i segura, i es va sentir alleujada de saber que els estranys sorolls i les visions estranyes en el parc que havien causat tanta por eren simplement persones que necessitaven un lloc per a viure.

Però la història no va acabar ací. Àlex es va sentir inspirat per la forma en què la comunitat de Briarwood havia respost davant la situació dels ancians al parc.

Va decidir que volia fer alguna cosa per a ajudar a uns altres en la seua comunitat.

Va començar a investigar sobre les necessitats de la comunitat i va descobrir que molts dels xiquets al poble no tenien accés a llibres o recursos educatius. Àlex era un àvid lector i sabia que era important tindre accés a l'educació i la lectura. Va decidir fer alguna cosa sobre aquest tema.

Es va posar en contacte amb la biblioteca local i els va demanar permís per a construir un xicotet lloc de llibres al parc. Volia proporcionar un lloc on els xiquets pogueren amprar llibres i recursos educatius de manera gratuïta.

La biblioteca estava encantada amb la idea i va proporcionar alguns llibres i materials de lectura per a començar. Àlex també va parlar amb alguns dels seus amics i els va demanar que donaren alguns dels seus llibres vells. Amb l'ajuda del seu pare, va construir un xicotet lloc de llibres al parc.

La comunitat de Briarwood va respondre ràpidament a la iniciativa d'Àlex. Els xiquets del poble van començar a visitar el lloc de llibres regularment, amprant llibres i participant en activitats educatives que Àlex organitzava al parc. La iniciativa va ser un èxit rotund i la comunitat es va sentir més unida que mai.

A mesura que passava el temps, Àlex es va convertir en un líder en la comunitat de Briarwood. Participava en diverses activitats i projectes per a millorar la qualitat de vida al poble.

La iniciativa del lloc de llibres al parc es va convertir en un model per a altres comunitats a la regió.

Àlex es va adonar que la seua xicoteta acció d'ajudar als ancians al parc havia donat lloc a una cosa molt més gran. Havia creat un moviment en la comunitat per a ajudar als necessitats i fer que Briarwood fora un lloc millor per a viure. Es va sentir orgullós de ser part d'una cosa tan especial.

La nit al parc que havia començat amb un estrany so i un home colpejant un arbre s'havia convertit en una de les experiències més significatives de la vida d'Àlex. Havia après que fins i tot els moments més estranys i desconcertants podien donar lloc a una cosa bella i inspirador.

I així, Àlex va continuar treballant incansablement per a ajudar a la comunitat de Briarwood i fer del món un lloc millor. Va recordar aquella nit al parc amb afecte, com el moment en què va descobrir la seua vertadera passió i propòsit en la vida. A mesura que passaven els anys, Àlex va continuar liderant iniciatives i projectes en la comunitat de Briarwood. El seu lloc de llibres al parc es va convertir en una biblioteca comunitària en ple funcionament i va ajudar molts xiquets a desenvolupar el seu amor per la lectura i l'educació.

A més del seu treball en la comunitat, Àlex també es va convertir en un reeixit empresari. Va utilitzar les seues habilitats de lideratge i visió per a crear una empresa que se centrava en la sostenibilitat i la responsabilitat social. La seua empresa es va convertir en un model per a altres empreses de la regió i, finalment, del país.

Malgrat tot el seu èxit, Àlex mai va oblidar les seues arrels en la xicoteta comunitat de Briarwood. Sempre es va assegurar

que la seua empresa estiguera involucrada en projectes i programes que ajudaren les persones i el medi ambient. També va continuar participant en activitats i esdeveniments en la comunitat, treballant per a fer de Briarwood un lloc encara millor per a viure.

Quan s'acostava el final de la seua vida, Àlex va reflexionar sobre tot el que havia aconseguit. Es va sentir profundament agraït per les oportunitats que havia tingut i per les persones que havia conegut en el seu camí. Però el que més li va omplir d'alegria va ser saber que havia fet una diferència en el món i havia deixat un impacte positiu en la seua comunitat i en les persones que havia conegut.

En el seu llit de mort, envoltat de la seua família i amics més pròxims, Àlex va somriure i va tancar els ulls per última vegada, sabent que havia viscut una vida plena i significativa. El seu llegat va continuar en la comunitat de Briarwood, on el seu esperit i les seues accions van inspirar les persones a treballar juntes i fer del món un lloc millor. Malgrat el dolor i la tristesa per la pèrdua d'Àlex, la comunitat de Briarwood va seguir avant, recordant el seu llegat i honorant-lo amb accions i projectes que reflectien els seus valors i principis.

La biblioteca comunitària que Àlex havia iniciat al parc es va expandir i es va convertir en un centre de recursos per a l'educació, l'art i la cultura. Els xiquets del poble van continuar visitant la biblioteca i participant en programes i tallers que havien sigut dissenyats per a fomentar la seua creativitat i el seu amor per l'aprenentatge.

El lloc de llibres al parc havia sigut canviat de nom en honor a Àlex i s'havia convertit en un lloc on les persones podien reunir-se, compartir idees i treballar juntes per a fer de la

comunitat un lloc més unit i pròsper. Es va convertir en el cor de la comunitat, un lloc on les persones es reunien per a discutir els problemes que enfrontaven i trobar solucions creatives.

Els projectes i les iniciatives que Àlex havia liderat van continuar sent part integral de la vida en Briarwood. L'empresa que havia creat també havia florit, i havia sigut reconeguda en tot el país per les seues pràctiques sostenibles i el seu compromís amb la responsabilitat social.

La mort d'Àlex havia sigut un recordatori per a la comunitat de la importància de viure una vida significativa i de treballar junts per a crear un món millor. Les persones en Briarwood van continuar treballant per a fer de la seua comunitat un lloc més pròsper, més unit i més bell, en honor al llegat d'Àlex.

La història d'Àlex és un exemple inspirador del poder de la determinació, la visió i el lideratge per a fer una diferència positiva en el món. La seua vida i la seua obra ens recorden que cadascun de nosaltres té la capacitat de marcar una diferència en la vida dels altres i en la societat en general.

En un món que sovint sembla estar governat per l'apatia i la indiferència, Àlex va ser un far de llum, una veu que parlava en nom d'aquells que no podien fer-se sentir. Amb la seua dedicació i compromís, va aconseguir inspirar a tota una comunitat a treballar junts per un món millor.

Però el més important de la història d'Àlex no és només el seu impacte en la comunitat de Briarwood, sinó el seu llegat durador. A través de les seues iniciatives i projectes, Àlex va deixar un impacte durador en la societat, i el seu llegat con-

tinua inspirant generacions senceres de persones a treballar per un món més just i sostenible.

La història d'Àlex ens recorda que la vertadera grandesa no es mesura en termes de riquesa o poder, sinó en termes de la contribució que fem a la societat i al benestar dels altres. En un món que sovint sembla estar obsessionat amb l'èxit i la riquesa material, Àlex ens mostra que la vertadera riquesa es troba en l'impacte que tenim en la vida dels altres.

A més, la història d'Àlex també ens recorda la importància de treballar junts per aconseguir objectius comuns. Sovint, en la nostra societat individualista, ens oblidem de la importància de la cooperació i la solidaritat. Però com ens mostra la història d'Àlex, només treballant junts podem aconseguir grans coses i fer una diferència duradora en el món.

Finalment, la història d'Àlex també ens mostra el poder del lideratge en la societat. Àlex no sols va tindre la visió i la determinació d'iniciar projectes i programes, sinó que també va ser un líder inspirador que va motivar els altres a unir-se a ell en la seua missió. El seu exemple ens mostra que el lideratge no es tracta només de ser un cap o una cap, sinó de ser un model a seguir i un catalitzador per al canvi.

En resum, la història d'Àlex és un recordatori que cadascun de nosaltres té el poder de fer una diferència en el món. A través de la seua dedicació, compromís i lideratge, Àlex va aconseguir inspirar tota una comunitat a treballar junts per un món millor. I encara que la seua vida haja arribat a la fi, el seu llegat i el seu esperit continuen vius, inspirant a generacions senceres de persones a treballar per un món més just, més humà i més sostenible.

Aitana Gómez Esteve
Guanyadora de la categoría B
de la Modalitat de Narrativa

INOLVIDABLE

7:54

Todos y cada uno de sus viejos huesos le pesan mucho más que nunca cuando se levanta de la cama. Un ruido incesante le martiriza la cabeza. «¿Desde cuándo hay obras en esta calle?», piensa en voz alta, y se acerca a la mesilla de noche, donde cuatro cajas llenas de pastillas reposan junto al cabezera de la cama, entre el vaso de agua y la pequeña lamparita.

En la mesa de la cocina hay centenares de notitas de colores con cosas que hacer: «Llevar las sábanas a la lavandería», «Comprar verduras congeladas», «Pasar tiempo con Marta», «Llamar al seguro»... Decide tomarse su café frente a la ventana, mirando como el sol aún no ha salido completamente a mediados de marzo.

9:30

Al salir a la calle se fija en la obra. «Parece que han avanzado mucho para haberla empezado hoy», se dice, a la vez que unos obreros cargan y descargan los ladrillos del edificio en el que llevan trabajando semanas. Ambos ven al viejo hombre con el maletín que los mira desde el portal del patio 36, pero ninguno de los dos se para demasiado, y es que deben seguir trabajando.

Este mismo hombre sigue caminando con su maletín en la mano por las calles abarrotadas de gente. Todos con prisa,

de allá para acá. «Es lo que tiene la gran ciudad», se dice a sí mismo. «Ventajas de ser un viejo, que no tengo prisa de nada», susurra entre risas suaves. Mientras está concentrado en sus irregulares pensamientos, un hombre que no conoce de nada le saluda. A pesar de no haberle visto nunca, el brazo del hombre se mueve y este le devuelve el saludo con entusiasmo.

10:00

Va a la compra. Deja su maletín en una de esas taquillas pequeñas y grises del supermercado y se guarda la llave en el bolsillo de la chaqueta. Sonriente, la cajera le saluda. «Que agradable» piensa, y le sonríe él también, para después seguir caminando entre las estanterías de latas de conserva. La cajera, por otro lado, se compadece del hombre. No puede mirarlo mucho más, tiene que seguir trabajando, pero se dice a sí misma que irá a visitarlo algún día de la semana que viene, cuando sus hijos estén con su padre y ella esté libre.

Por la cabeza de él pasan algunos pensamientos: «Como soy mayor», se dice el hombre, «las personas hablan conmigo sobre el tiempo, la política y las vacaciones de Semana Santa.» Sin darle más vueltas, compra lo que pone en la notita verde y pegajosa: Verduras congeladas.

–Don Rafael, su maletín –escucha que le dice la cajera amable cuando se dispone a salir del supermercado.

–Muchas gracias, se me olvidaba –le dice sonriente y hace ademán de frotarse la cabeza mientras saca el oscuro maletín de la taquilla. «¿Cómo es que sabe mi nombre?», se dice para sí. Llega a la conclusión de que alguna otra vez se lo habrá dicho. «Qué cabeza tengo...»

Dispuesto a seguir con su camino hacia la parada de autobuses, mira el reloj. Las 10:54. El autobús sale a las 12:00. Como siempre, llega con el tiempo de sobra. En realidad, él nunca ha tenido prisa.

Lleva su maletín, ahora más pesado por culpa de las verduras congeladas, en la mano, cuando una mujer, bastantes años más joven que él, de una perfumería local, le saluda a través del cristal. Por ser amable, él la imita. Lo que más le sorprende es que cuando quiere seguir caminando, la mujer sale de la tienda y se pone a hablar con él con total confianza.

–Buenos días, don Rafael –le dice. No debe tener más de 35 años, y huele a una combinación de perfumes exquisita.

–Buenos días a usted también –le dice este, que aunque lo intente, no recuerda el nombre de ella, ni siquiera conocerla de vista.

–¿Se acuerda usted de mí, don Rafael? –le pregunta la mujer. Don Rafael nota una expresión triste en su mirada, y lo atribuye a lo vacía que está la tienda a pesar de ser hora punta.

–Para serle sincero, no. ¿Es usted nueva en la perfumería?

–Algo así, don Rafael.

Le da un apretón en el hombro y da la vuelta hacia el interior de la tienda. Su tienda. Ella es la dueña desde hace un par de años. El cuerpo de una mujer preocupada vuelve a sentarse en el mostrador, observa como el hombre al que conoce desde hace tanto tiempo, con una gran planta a pesar de sus años, camina con la cabeza alta y, maletín en la mano, se dirige a la avenida principal por la que pasa día sí, día también.

11:08

Don Rafael se ha sentado en un banco frente a un pequeño parque donde ningún niño está jugando, puesto que a estas horas todos están en el colegio. Sabe que algo se le escapa. Alguna cosa tiene que pasar a las 11:10, o a las 11:15, pero no recuerda qué, así que se dedica a mirar a su alrededor hasta que se haga la hora de ir a la estación de autobuses. «A descansar las piernas», se dice.

Pasa un pequeño perro gris que le hace sonreír. «¡Es tan pequeño y gracioso!» Después del animal, pasa una niña muy pequeña, con sus padres, y un hombre trajeado, y también dos amigos, ya universitarios, cargados con mochilas, probablemente abarrotadas de libros, esperando a ser sacados en clase. Él ya no recuerda nada de cuando era estudiante. «Y menos mal, porque qué tiempos aquellos...», se ríe con sus propios pensamientos. «Lo que daría por volver a serlo.» El cielo está empezando a oscurecerse encima de su cabeza, unas nubes oscuras amenazan con llover en, calcula, menos de veinte minutos.

Cuando son las 11:15 exactas, el reloj suena suavemente. Un ruido que le hace sonreír por un momento gracias a la melodía que tan familiar se le hace. Lo apaga sin más, sin darle mucha importancia. Pocos momentos después, del patio número 19, sale una mujer de unos 45 años ataviada con un jersey marrón y unos vaqueros negros. Bajo el brazo lleva un bolso enorme del mismo color que sus pantalones. El hombre, aun sentado en el banco, se la queda mirando. Por alguna razón, al igual que la música, le recuerda a algo. Ella se pasa unos segundos rebuscando en su enorme bolso, y cuando levanta la cabeza hacia arriba y cruza una mirada con el hombre, saca la mano y sonríe. O más bien, le sonríe a don Rafael.

Él se da cuenta, y le devuelve la sonrisa, «por pura cordialidad». Mientras, poco a poco, la mujer se va acercando al banco. Al principio, el hombre piensa que va en dirección a alguno de esos coches aparcados frente a él, y que se subirá y, con la misma prisa con la que rebuscaba en su bolso, conducirá hasta su trabajo, en el que probablemente organizará recibos de empresas, llamará a sus superiores y, al llegar a casa, se quejará de lo cansado que ha sido su día.

Pero no. En cambio, la mujer se dirige directamente al banco donde está él. Aprieta el bolso bajo su brazo cuando ve como el hombre, al que tantas veces ha visto, frunce el ceño confundido.

–Siéntese usted, señorita. Yo ya me marchaba –dice, cogiendo su viejo maletín y dejándole todo el banco para ella, su gran bolso y la incertidumbre, entre otros tantos sentimientos, que la arrasan en ese instante.

–No es necesario, siéntese usted –le dice la mujer, sintiendo una tristeza que no deja ver al hombre. Una vez más, algo en la tripa de ella da un brinco que le hace ponerse nerviosa.

–Sí, sí, hágame caso. Tengo que ir a la estación de autobuses, debo marcharme. –La mujer no reconoce su mirada, antes brillante y chistosa, ahora apagada y confundida, y se da cuenta de que las arrugas de su frente han empezado a marcarse más en los últimos meses.

–¿A la estación de autobuses? ¡Qué casualidad! Yo también voy hacia allá. Le acompaño, si no le importa. –La mujer siente el miedo al rechazo del hombre, pero este, en cambio, sonríe anchamente dejando ver su entusiasmo.

–¡Claro que no! Así podré hablar con alguien y distraerme. Últimamente, va todo el mundo loco por aquí. Que si de compras, que si al trabajo, que si a la estación... Ya nadie se para a hablar con un viejo como yo. –Ella se entristece al oírle hablar.– Pero bueno, ¿qué les puedo contar yo que no sepan ya? –Él, en cambio, se ríe a carcajadas.– ¿Está usted segura de que quiere venir conmigo? Realmente no me importa ir solo.

–¡No, no es ningún problema! Al contrario, yo también creo que deberíamos relajarnos un poco más. La vida de hoy en día es un no parar, ¿no cree? –El hombre asiente dándole la razón, con una expresión en la cara que grita: «¡Cuánta razón tiene señorita!»

Ambos cuerpos comienzan a caminar a la par por las calles de la ciudad. La mujer coge del brazo al hombre, entrelazándolo con el suyo. Un gesto tan fraternal, que ella hace sin miedo, con confianza, al menos toda la que puede reunir. Aunque en un principio él se sorprende, no le dice nada y se alegra de haberla conocido.

–Bueno señorita, y dígame, ¿cómo se llama usted?

–Puede tutearme usted con tranquilidad. Y me llamo María. –La sonrisa que luce en la cara de la mujer se desvanece a medida que acaba la frase. Ella sabe perfectamente como se llama él. Lo sabe, lo reconoce, casi hasta sueña con él. Siente un dolor en el pecho que hace que le cueste mantener sus sentimientos a raya, pero con tal de no entristecerle, se contiene.

–¡Que nombre más bonito! Siempre me ha gustado mucho, y que curioso que nunca antes hubiera conocido a una María.

–El hombre sonría con gracia, y ella se obliga a hacerlo igual.

–¿Nunca? Pues es un nombre bien común. Yo al menos conozco unas cinco.

–¿Y usted no quiere saber cómo me llamo yo? –le dice el hombre, que se ha cambiado el maletín de mano para coger con más fuerza el firme brazo de María. Sigue sintiendo esa familiaridad hacia la mujer, esa sensación de tranquilidad que le da un cuerpo. Un cuerpo que para nada se siente de esa manera.

–Usted... Yo creo que puedo adivinar su nombre. –El hombre se sorprende, y suelta una carcajada que retumba en toda la calle. Esa carcajada, esa risa mezclada con un poco de tos, hace sonreír a María como hacía tiempo que no lo hacía.

–¡Venga ya! ¿Es usted pitonisa? ¿Adivina el futuro?

–Bueno, yo le adivino el nombre si quiere. El futuro es más complicado, sabe. Aún no he recibido ese don, pero esté usted tranquilo, que si algún día lo recibo, será el primero en saberlo.

–Está bien, María, adivíneme el nombre. –El hombre para en seco en medio de la calle para mirar a María a los ojos. Los dos tienen una leve sonrisa en la cara. Él la coge de los hombros un momento y, con los ojos achinados, le incita a hablar. Ella, que no sabe muy bien como sentirse, hace lo mismo por acto reflejo, y le devuelve la mirada.

–Usted tiene cara de Rafael. –La cara del hombre expresa una sorpresa que cualquiera diría que es la de un niño. Ella, como

no es novedad, a pesar de sonreír ante este, se siente incómoda. Incómoda, triste y desolada.

–¿Cómo lo ha adivinado? ¡Dígame! ¿Es usted realmente adivina? No puede ser una casualidad. ¿Eso se estudia? –El hombre tiene los ojos muy abiertos. María posa una mano sobre su hombro e inclina un poco la cabeza hacia él, como si le fuera a contar un secreto realmente importante.

–Llámemme María, y don Rafael, déjeme decirle que una maga nunca revela sus trucos. –El hombre se queda plantado mirándola con una sonrisa extraña en la cara, mientras que ella da media vuelta y retoma el camino por el que ambos andaban.

A unos metros a su espalda, la adivina escucha una carcajada como la de antes, y mientras que un cuerpo camina con un maletín en la mano, preguntándose cómo es posible que ella haya adivinado su nombre con tanta facilidad, otro no puede evitar llorar un poco. Una lágrima. Solo una, es lo que se permite llorar ahora. Ella lo sabe, y sus hijos, y su marido también. Toda la situación, esta, y la general, le superan. No ha sido fácil, pero cada día va a mejor. O eso es lo que ella quiere pensar.

–¡Espérame, María! –La mujer se tensa al escucharlo hablar así. Y no sabe por qué, si ha sido ella la que le ha insistido en que lo hiciera. «Tutéeme, don Rafael», recuerda sus palabras. Pero escucharlo de nuevo, de alguna manera, ha hecho que la sangre de sus venas se haya helado por unos instantes.

Cuando él la alcanza, se retira suavemente la gotita de agua de su mejilla y se excusa diciendo que está chispeando. Tal vez deberían caminar más rápido, aunque al fin y al cabo, como dice don Rafael, no tienen ninguna prisa.

Una verdad, o más bien lo que queda de ella, «un recuerdo», piensa María, deambula entre dos cuerpos que caminan a la par hacia la estación de autobuses. Se plantea mencionarlo. Piensa en si será una buena idea decírselo, o más bien recordárselo, en si le molestará, en si cambiará su manera de verla o si, por otro lado, hará que cambien muchas cosas más que eso. Finalmente, piensa en si mejorarán las cosas.

–Y dime María, pareces joven, ¿cuántos años tienes? –Ella se queda en silencio un segundo.– O mejor, déjame adivinar. –La mujer, con una mirada, le dice: «por favor, inténtalo». Él lo interpreta como una oportunidad para adivinar su edad, como un juego, ella en cambio, le da un doble sentido. No le pide que lo adivine, le pide que lo recuerde. Que la recuerde a ella.– Tienes... ¿40? No, más. Es decir, que no pareces vieja, pero yo diría... 45. Sí, 45. –María suspira con una sonrisa en la cara más actuada de lo que le gustaría.

–No, lo siento, que sepa que en esta relación yo soy la adivina. Usted aún tiene que practicar. –El hombre le sonríe mostrando de nuevo sus arrugas, y esos ojos que siempre, aunque no lo quiera, expresan tristeza, «por los años, tal vez», ahora la miran como siempre lo han hecho, y a la vez, nota que ya nada es igual que antes.

–Bueno, ¿Y cuántos años tienes?

–Tengo 42. –Él no se sorprende. En cambio, le dedica una sonrisa leve.

–Vaya, siento haberte echado de más. –Ella niega con la cabeza y carcajea como él lo hizo apenas media hora antes.– Y, por lo que veo, está casada. –A pesar de que ya lo ha hecho

un millón de veces, María mira el anillo de oro que decora su dedo anular. Sí, está casada. Ya lleva diez años casada con el que ahora es su marido.– ¿Y cómo se llama el afortunado? O la afortunada, claro.

–Gael, se llama Gael. Tiene 43 años, nos casamos hace ya diez. –Mientras las gotas de lluvia empiezan a caer y las personas sacan sus paraguas, María recuerda uno de los momentos más felices de su vida.– Fue un día precioso. Cayó 5 de abril, hizo sol y no demasiado calor. Yo llevaba un traje blanco precioso con una cola larga y un peinado que me recomendó mi madre. Todo fue muy bonito, pero tampoco quiero aburrirle con la historia, Don Rafael.

–No, al contrario, María, estoy seguro de que estarías muy guapa vestida de novia. No me aburres, por favor, cuéntame más.

Ambos llegan a la estación de autobuses. Se refugian de la lluvia, que en pocos minutos ha empezado a caer a cántaros, bajo la marquesina cubierta de publicidad. El señor, de porte elegante, deja su maletín a su lado a buen recaudo mientras observa como la mujer lo imita, dejando su gran bolso apartado. Ninguno de los dos dice nada hasta que un coche a toda velocidad comienza a pitar en medio de la carretera.

–Bueno, pues no sé... ¿Qué más podría contarle? Tengo una hija, Marta, y un hijo, pero es ya muy mayor. De hecho, hay una historia de su nacimiento. Julen tiene ya 28 años, y lo tuve muy joven, y mi padre... –Ella traga saliva con dificultad. La historia le cuesta mucho de contar, y más en esas condiciones. Decide seguir al ver como don Rafael la mira con atención, completamente interesado en sus palabras, y a la vez, muy ajeno a ellas.– Mi padre fue de los pocos que me ayudó con él.

Los ruidos de la calle, el ajetreo de la ciudad, que hasta el momento a ambos se les había hecho ajeno, inundan la conversación. Ya no escuchan lo que se dicen el uno al otro. Los pitidos de los coches y las conversaciones a gritos de las personas de alrededor, por teléfono o en persona, impiden que ninguno diga nada. Y es que tampoco tienen nada que decir. Él parece haberse quedado en las nubes. Mira al suelo con la mirada perdida. Apenas sabe dónde está, solo reconoce, ahora que la vista no le permite ver más allá de oscuridad, la mano de una mujer que, a pesar de haberle acompañado durante años, no había reconocido hasta el momento. Suave y fuerte. Se siente mal, se siente extraño, pero sobre todo, se siente perdido. «¿Dónde estoy?», piensa, pero no es capaz de responderse a sí mismo.

Por otro lado está ella. Su cuerpo también se ha quedado inmóvil, pero en cambio, María sabe dónde está. Sabe quién es el hombre al que tiene al lado, y tristemente, conoce las causas de su estado, ya lo ha visto otras veces así. A diferencia de antes, sin miedo ni vergüenza, coge también la mano arrugada y paralizada de él. De su padre. Y la aprieta con fuerza, dándole todas las fuerzas que consigue reunir. Él la sostiene, y por un momento efímero no la suelta. Las lágrimas resbalan por el rostro de ella, a la vez que el autobús aparece por la esquina de la avenida.

Don Rafael sube la mirada del suelo y se levanta del banco. Las gotas resbalan por su rostro ya mojado. Su postura ya no es erguida, y mucho menos su mirada, que por fin la reconoce.

Allí, padre e hija, suben al autobús cogidos de la mano. Desconocidos o no, ambos sienten por fin esa familiaridad, ese amor hacia el otro. Él siente miedo, y coge con fuerza su brazo, aferrándose a él mientras están sentados en los asientos

del vehículo. María apoya la cabeza en el hombro de ese cuerpo que no se mueve por la sorpresa.

Sabe que mañana, cuando él se levante, todo será igual. Sabe que se vestirá, mirará por la ventana y le extrañará la obra que lleva semanas en marcha, saldrá a la calle, y no reconocerá ni a Sofía, la cajera que a veces le visita los sábados, ni a Carmen, la dueña de la perfumería a la que ambos iban a comprar los regalos del día de la madre, ni mucho menos al nuevo inquilino de su finca, del que ni siquiera ella recuerda el nombre.

Es consciente de que ayer no tuvo fuerzas para hacer lo que ha hecho hoy, para decirle la verdad, y no tiene ni idea de si mañana lo hará. De si cuando salga por la puerta del patio 19 y le vea allí sentado en el banco, mirando su reloj, escuchando la alarma que ella misma configuró, se pondrá a hablar con él y repetirá lo mismo que lleva haciendo durante meses, desde que le diagnosticaron Alzheimer en etapa moderada, viendo como poco a poco alguien tan importante como él se olvida de quien es. De lo que fue y de quienes le quieren: de su vida.

Mª Amparo Liñán Marco
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

SOSPIR PODRIT

Dimecres, 23 de novembre del 2067

La situació actual del planeta no és bona, cada dia tractem de contactar amb altres radars d'altres ciutats properes o llunyanes, no importa, però no hem tingut cap èxit. A penes quedem uns centenars de persones malvivint en aquest edifici camuflat en el bosc i la terra per evitar l'extinció de la nostra espècie en mans dels zombis. Tampoc som capaços de comprendre realment per què aquesta infecció es va propagar tan ràpidament per tota la Terra.

No sé per què estic escrivint aquest diari si dia a dia em queda més clar que el nostre destí és morir a mans de les seues mandíbules desencaixades i els seus cossos podrits i pudents. Jo ja he perdut l'esperança i no sé si la resta dels meus companys l'han perduda a aquestes altures. Cap persona racional podrà llegir les meues paraules en un futur.

Els científics d'aquesta solitària ciutat malgasten les seues energies continuant lluitant per la supervivència, però no se n'adonen que és impossible? Que cent persones dèbils i cansades no poden lluitar contra milions d'infectats salvatges?

Estic cansat.

Veig amb ràbia el meu diari entre les mans, la portada de cuir i les pàgines groguenques pel pas del temps. L'òbric una volta més i m'adone que té entrades des que jo tenia deu anys i me'l van regalar, ara tinc vint-i-set anys i el xiquet sense por i amb vida que era ja no hi és. Maleït diari i maleïda infecció.

El deixo en la tauleta al costat de les lliteres i em tombe pensatiu, mirant cap a un costat de l'habitació poc il·luminada, imaginant com era la vida que mai vaig conèixer abans de l'apocalipsi. Els meus ulls es desvien cap al fusell davall de la llitera en el passadís paral·lel a mi, a uns quatre metres d'on estic... El meu cap està ple de pensaments foscos i de sobte escolte la porta, els meus ulls busquen ràpidament el moviment que m'havia interromput.

–Ei! Estàs ací! Què et passa? Està tot el món reunit i no et veia...

La figura d'una xica fa contrast amb la llum que entra per la porta, reconec la seua veu i un somriure es dibuixa en el meu rostre uns instants. Observe com s'apropa i em fa un bes a la galta. Em sec amb ella i l'abrace ben fort, soltant un sospir.

–No sabia que la gent estava reunida, ¿saps per què, per casualitat? –li pregunte amb veu suau.

–Encara no han dit res, però pareix important. ¿I tu què feies a fosques?

– Jo... pensava. –No li vaig dir com em sentia, no volia preocupar-la. L'estime molt.

– Tu i els teus misteris. –Ella somriu i m'acarona els cabells. És l'única persona amb qui em puc sentir feliç i jo mateix.

El soroll estrident d'una sirena s'escolta per tota la ciutat oculta i escoltem la veu d'un dels militars anunciant una reunió de màxima importància. Els dos ens mirem i ens fem un últim bes abans d'eixir de l'habitació.

És una sala gran, la sala on es fan els anuncis importants, plena de persones, dels últims humans que queden en peu. Hi ha butaques per a tots, algunes estan desocupades i davant del tot hi ha l'escenari, on quatre persones estan de peu, preparades per a donar l'anunci. Mirant al nostre voltant sols es podia vore malaltia i misèria. La gent estava cansada i feia temps que molts s'havien rendit en la vida.

Malgrat això el discurs dels militars i els científics comença:

–Fem aquest comunicat amb tota l'esperança que podem tindre. Companys, hui és un dia en el qual tota la misèria que arrossega la nostra raça pot acabar, hui és el dia en el qual podem dir amb quasi tota la seguretat del món que la humanitat està un pas més prop de salvar-se del desastre que ens ha amenaçat durant un segle sencer. Hui hem descobert gràcies als nostres radars dues localitzacions no molt llunyanes que poden ser claus per a nosaltres. Es tracta del que pareix una planta química en ruïnes i la segona localització és un amagatall –anuncia la veu potent d'un dels científics.

–És un assumpte molt seriós que hem d'aprofitar. És una oportunitat per a la curació i prosperitat de la nostra espècie, però hem de ser cautelosos de no ser interceptats pels infectats que romanen en la superfície. És per això que hem d'elegir els millors candidats per investigar el més prompte possible, ja que són zones abandonades. Tots en aquesta

sala sereu avaluats per comprovar la vostra capacitat física i mental. Tindreu dues setmanes per preparar-vos mentre investiguem els arxius que actualment disposem sobre el virus que va sorgir fa cent anys i que aniquila la carn i controla les seues víctimes.

Després del discurs vaig mirar a la meua companya i tots dos vam caminar pels passadissos en silenci, pensant en el futur de la humanitat.

–Creus que seran capaços de neutralitzar el virus paràsit? –li dic en veu baixa.

–Això jo no ho puc saber, encara que seria molt difícil coneixent el panorama.

Cap paraula ix de la meua boca i sols la mire callat, agafant la seua mà mentre ens dirigim a l'habitació.

Dimecres 7 de desembre del 2067

Han passat vora dues setmanes des de l'avís i la meua amada i jo hem sigut escollits per dur a terme la missió d'investigació de l'amagatall identificat. Si tot ix bé tal vegada en el futur algú podrà llegir les entrades d'aquest diari, però, per ara, aquesta serà l'última volta que escriga en aquestes pàgines.

Aquestes paraules que vaig deixar plasmades aquest mateix matí ressonen en el meu cap mentre els militars ens donen l'equipatge necessari per sobreviure. Agafem pistoles, tàsers i punyals, hem d'estar preparats per defensar-nos dels infec-

tats que ens atacaran. Ens donen, a més, les coordenades i un localitzador per si necessitem ajuda. El nostre objectiu és recol·lectar mostres i buscar si hi ha relació entre aquest búnquer i la planta química.

És de nit i és una de les poques voltes que he eixit fora de la ciutat a l'exterior. Hem de ser extremadament cautelosos i no fer soroll ni deixar rastre de les nostres petjades, no deixar olors ni mantindre contacte amb res amb la nostra pell. Definitivament és una tasca perillosa però em fa sentir viu per primera volta en anys.

No passa molt de temps fins que perdem de vista l'edifici i ens endinsem en el frondós bosc ple d'animals desconeguts, plantes enormes i restos de la civilització antiga d'abans de la propagació del virus.

–Sols espere que el que van trobar amb els radars no estiga contaminat, hem d'extraure tot el que puguem d'aquells llocs. –Ella em mira preocupada, a penes puc vore els seus ulls darrere del cristall del tratge.

–Tranquil·la, d'això no et preocupes, tenim bales suficients per defensar-nos. –Un arbre en particular crida la meua atenció.– Ei, mira!

Ens apropem amb cura al misteriós arbre i podem vore una fletxa gravada en la seua tija. «Ens avisa de la direcció del laboratori?», em pregunte a mi mateix.

–Seguim la fletxa? Pareix antiga. –Pareix que puga llegir els meus pensaments.

– Sí, si observem més senyals doncs estem en el camí correcte.

Avançant per la direcció de la fletxa i ajudant-nos de les coordenades caminem dia i nit, defensant-nos dels zombis amb les pistoles.

Trobem un senyal parcialment soterrat en els peus d'un arbre, cobert amb terra i fulles seques. Amb la meua mà lleve un poc la brutícia que oculta el text: 500.

Al llegir el número mire a la meua parella, emocionat:

–Estem molt prop! Hem d'estar atents i registrar el sòl, no coneixem l'aspecte del búnquer, però probablement estarà soterrat com els senyals que hem anat trobant.

Passen les hores i ens trobem en les coordenades donades pels militars, mirem darrere de les roques i els arbres, fins que caminant sent un soroll metàl·lic.

–Ahhh! No pot ser! Serà això? Vine! –em crida ella des de la distància i corrent vaig on ella m'assenyala–. Això pareix una porta.

Toque la porta metàl·lica i aparte les fulles que la cobreixen i tracte d'obrir-la, encara que està bastant oxidada i no es mou. Ella em mira preocupada perquè la nit s'apropa. Mentre tracte de fer la força necessària per obrir-la, ella recull branques d'arbres per camuflar-nos, ja que els nostres tratges estan en males condicions i les capes interiors de la roba poden cridar l'atenció si passa un zombi proper nostre.

Ja cansat de la porta li done cops amb fúria i en un dels cops aquesta s'obri lentament. Els dos ens mirem cansats,

però amb molta satisfacció, la mà em fa mal, però això no importa.

–Tingues cura, no vull que et passe res. Ens queden poques bales, si et trobes amb un zombi jo li dispare –em diu ella.

–Sí, a més, tenim les pistoles elèctriques.

Darrere de la porta hi ha unes escales també metàl·liques per baixar. Només baixar una olor pudent ens dona la benvolguuda, encenem les llanternes per la foscor, tensos i amb una mà posada sobre l'empunyadura de les pistoles. Baix de l'escala hi ha un gran passadís fosc i polsegós, recobert de rajoles de to blavenc, algunes d'elles ja no són en el seu lloc. A mesura que els dos avancem ens trobem papers de color no identificable en el pis, les parets trencades i fragments de vidre, tot està destrossat i tocat pel pas del temps.

Cap dels dos sap què pot haver passat ací baix, però no abaixem la guàrdia. Al final del corredor hi ha una sala bastant petita amb un gran vidre i una porta dins d'ella. Està tot desorganitzat i a mesura que il·luminem l'habitació més coses espantoses es fan vore: els escriptoris plens de papers tan danyats que no es poden llegir. Girem les llanternes i el crani d'un científic ens mira amb les conques dels seus ulls buits; la seua mandíbula està oberta en una posició no natural i el seu cos està recolzat sobre els murs ronyosos. Les seues vestimentes de laboratori estan tacades i trencades, és segur que aquest cos porta molt de temps ací dins.

Al seu costat hi ha un rober amb unes quantes bates penjades i darrere de tot el caos un gran vidre dona visibilitat a una habitació amb cadàvers tant d'humans com cossos de zombis. La porta d'aquesta sala està bloquejada amb altre

cadàver irreconeixible, sols un munt de terra i ossos. En tornar a moure la llum notem un moviment i ràpidament desapareix: ara hi ha un zombi tirat als peus de la paret paral·lela a l'entrada al laboratori.

Mentre jo investigue amb la meua llanterna i mirant l'escriptori cobert de brutícia i papers, ella s'apropa al vidre fosc que donava a la saleta per tornar a vore. Amb la seua mà lleva el pols del cristall i posa la seua llum sobre el cristall, el sostre enfonsat i un gran llum en el sòl amb els vidres trencats, penjant del sostre pel seu cablejat. En una de les parets pareix que hi ha dutxes oxidades, però cap aixeta per donar pas a l'aigua, tal vegada no és una dutxa. Hi ha gàbies trencades en fila en la paret perpendicular i paral·lela a les misterioses dutxes, algunes amb cadàvers dins d'elles.

De sobte ella s'aparta ràpidament del cristall en sentir un colp fort en el vidre enfront d'ella, el rostre desfigurat d'un infectat que volia abalançar-se cap a ella, obre la boca podrida i les seues mans desfetes colpegen el cristall, no pareix tindre cap capacitat de raonament. Entre els dos comprovem si la porta està totalment bloquejada i en mirar l'escriptori ens adonem d'un calaix ocult baix una pila de papers. Ella mira els papers i els guarda en una caixeta de mostres, alguns dels papers porten una data: 6 de juny de 1970, 13 d'abril de 1975 i la data més antiga és de 1977. Com han mort aquests científics en 1977?

Obre el calaix que hi havia baix de les anotacions i trobe una pistola carregada amb bales i la guarde dins de la meua bossa. A més, trobe flascons amb químics a dins, sòlids i els restos d'un líquid, en un dels flascons hi ha un paper amb el número de l'experiment; on ho he trobat hi ha un paper amb lletres roges que expliquen el procediment. Molts dels papers que

trobem tenen grans ratllades per indicar que l'experiment no funciona: volien trobar una cura al virus i van fallar.

Passem hores regirant i tenim les bosses plenes d'objectes perquè els científics els examinen, sols ens falta trobar la relació entre les dues estructures trobades, tal vegada no estan relacionades entre si, però hem d'intentar trobar més coses.

–Hi ha papers que fan referència a altra localització –em diu ella.

–Sí, jo també n'he trobat alguns que diuen una cosa pareguda.

Entre els dos comparem els papers amb valuosa informació, posem en ordre els papers per la seua data, i descobrim que els científics d'aquest laboratori extreien els ingredients per tractar de trobar una cura en la planta nuclear a vint quilòmetres. Ens mirem amb emoció d'haver resolt la relació, però si els humans volíem trobar la solució al virus, necessitaríem la clau per entrar a la planta.

Tornem a guardar les pistes i ens posem a buscar una clau, contrasenya o el que fora per tots llocs, pels calaixos, els arxivadors, l'escriptori i el pis, per les robes penjades al rober... Fins que deixem la nostra moral de banda i comencem a registrar els dos cadàvers que sols eren ossos. Busquem entre les seues mans descompostes, les bates, fins i tot en les sabates: és ací on es trobava la clau, oculta pel terror de què els infectats la trobaran. Els científics encara tenien esperança que en el futur algú els trobara? No ho sabem, però tenim el que volíem.

Mirem la clau i gravada en ella posa: planta química. Definitivament hi ha relació entre les dues localitzacions, no hi ha cap

dubte ara. Els dos ens mirem i, com si ens poguérem llegir les ments, eixim del búnquer per dirigir-nos a l'edifici en el qual ens esperen impacients. És de vesprada en el moment que eixim del soterrani, hem de donar-nos pressa per no ser atacats.

–Mai vaig tindre esperança fins hui, realment podrem superar l'apocalipsi! –li dic a la meua amada.

Ella em somriu, puc vore el seu rostre, la seua pell. De sobte m'espante: els nostres tratges estan trencats i estem exposats al perill de l'exterior. Ella s'adona de la meua mirada i s'adona del problema, m'agafa la mà i l'acarona.

Mentre avancem pel bosc ens trobem amb una quantitat anormal de zombis que corren fins a nosaltres, oloraven la nostra carn com a depredadors. No havíem sigut prou cautelosos en el viatge d'anada i ara ens ataquen com depredadors. Hem de defensar-nos-en amb les poques bales que tenim i córrer per la nostra vida pel bosc cremat i podrit pel virus, les nostres municions s'acaben amb cada amenaça que ens intercepta pel camí. Ella trau el seu punyal amb una barreja d'adrenalina i terror, mentrestant jo trac el localitzador i tracte d'encendre'l mentre esquivem hordes d'infectats. L'estàtica verda il·lumina el meu rostre i polse els botons, trac l'antena per comunicar-me, desesperat, i res.

–Maleït localitzador!

–Què ocorre? –em diu panteixant.

–No funciona aquesta cosa, no podem demanar ajuda! La resta de persones no saben on estem!

–Te’n recordes de com anar a l’edifici? –no em deixa respondre–. Doncs sols corre! Corre i no mires enrere! Hem d’arribar!

Continuem corrent tot el que podem mentre els zombis se’ns apropen des de totes direccions fins que ens perden de vista per la foscor. Estem prop d’arribar a l’edifici amb els materials recol·lectats i entre les estreles observem una gran filera de fum gris i pols, a poc a poc deixem de córrer i ens aturem en sec.

L’edifici amb la resta d’humans, a escassos 300 metres, comença a esfondrar-se davant dels nostres ulls, fa tremolar la terra i espanta els ocells dels arbres, i deixa en el seu lloc un munt de terra i bigues. Ja no hi ha humans, no hi ha res... Sols quedem nosaltres dos. Lentament, girem els nostres caps cap a l’altre i mirem els nostres ulls pensant en la inevitable extinció de la nostra espècie. «Tot anava bé, ja quasi estàvem», pense.

Mirem el nostre equip amb els químics i els papers i decidim fer mitja volta per anar cap a la central química. L’important ara no és salvar l’espècie, és sobreviure d’alguna forma. Comencem a córrer, mirant la brúixola per ajudar-nos a trobar la central, i ens allunyem de l’edifici en ruïnes que un dia va ser la nostre llar.

No sé quants dies han passat des que som els únics humans de la Terra, no parem de córrer fins que la lluna il·lumina el cel fosc i podem menjar amb dificultats, caçant esquirols o algun conill que trobem mentre ens amaguem de la infecció. Tenim fred i ja no ens queden esperances de res, anar a la planta serà sols una forma de refugi per protegir-nos. Puc vore que el sol comença a eixir.

–Ei... Desperta dormilega, ja és de dia i no podem perdre molt de temps. Ja estem molt prop, estic segur. –La desperte mentre li done un bes en el front.

Ella es desperta i em somriu cansada, ens posem de peu, agafem les nostres coses i caminem fins al nostre destí. Els arbres no deixen passar molta llum i cap al migdia, mentre ens dirigim en direcció correcta, sentim sorolls que fan posar-nos alerta.

Els dos traïem una pistola amb les poques bales que ens queden i els nostres punyals i caminem lentament per no fer soroll, aguantant la respiració. Cada vegada més infectats apareixen d'entre els arbres per atacar-nos, ens defensem com podem fins que les bales antigues se'ns acaben.

–No queden bales! Hem de fugir! Ràpid! –em diu la seua veu, alarmada.

Li llança la pistola buida al cap a un dels zombis i aprofitem que es paren per a córrer fins a la central química. No falta molt per arribar, veiem senyals en els arbres de reüll mentre correm, comença a faltar-nos l'alé, però sabem que no hem de parar fins a arribar. Ella gira el cap una estona i un grup gran d'infectats ens persegueix per tot el bosc.

–Ens persegueixen!

–No podem anar directament a la central! Hem de girar i desorientar-los! Si continuen perseguint-nos la central serà en-vaïda.

–Tens raó, girem! –em diu.

Ens desviem del camí, aquests éssers no deuen ser intel·ligents, veritat? Si fem desviaments no sabran on estan caminant ni que estan perseguint, però al girar no pareix que la cosa vaja a millor. L'horda no es confon pel canvi de direcció i més infectats apareixen pels costats, com se'ns ha ocorregut, no funcionen com animals, són moltíssim pitjor que ells. «Si volen carn, aniran a per la carn entre tots», pense per a mi mateix. Agafe ràpidament la mà lliure de la meua companya i torne a girar cap a la central, tractant de pensar en un pla abans d'arribar, però no se m'ocorre res per l'adrenalina del moment que em bloqueja el cap, sols estic pendent de sobreviure i protegir a la meua companya.

Veig una baixada de terra i roques grans i torne a girar amb ella de la mà, precipitadament aconseguim baixar sense fer-nos massa mal i ocultar-nos entre els arbres.

–Agafa roques, no ens queden bales i no podem lluitar contra tants, llança-li-les al cap –li murmure mentre comence a agafar pedres amb les vores afilades.

Em diu que sí amb el cap i es plena les mans de roques grans, una volta preparats eixim del nostre amagatall i llancem amb força les pedres a la cara dels zombis, que queden immòbils en terra. «Pareix que funciona», em dic a mi mateix, però a poc a poc se'ns acaben les pedres i encara queden infectats en el bosc.

–Corre! Ja no queden pedres, ja no hi ha tants, no et preocupes per això! –li dic quan veig que busca més pedres.

Seguim fugint d'aquests éssers del dimoni fins que es fa de vesprada i no podem vore bé el nostre camí. Els zombis se'ns apropen en grup per totes direccions amb la intenció de ma-

tar-nos, són massa i amb ràbia agafe el meu punyal i comence a atacar-los mentre ells tracten d'agarrar-nos dels trages. Ella ataca els que jo tinc darrere amb el seu taser. Els zombis tracten d'arrancar-nos les robes que portem, el soroll que fan les seues goles ens recorda que no hem de parar de lluitar, no podem convertir-nos en això. Després de lluitar incansablement contra ells, aconseguim deixar-los tots a terra, però no podem parar de córrer; som tan prop de l'edifici que ja no té sentit rendir-nos.

Veig que em costa caminar i em pare un moment, ella en notar que els meus passos no continuaven, es para i torna al meu costat. Caminem lentament mentre recupere l'alé, però no soc capaç de caminar recte, m'he d'asseure i respirar. Em sent marejat i dèbil, sent dolor en el meu braç dret. En un acte reflex la meua mà el toca i puc sentir la humitat en els meus dits; porte la mirada a la meua mà i veig amb terror la sang que cau per la meua pell. Un crit ix per la meua boca en adonar-me que m'havien mossegat. «No pot ser... no... no...»

Mire pàl·lid a la meua companya i tracte d'allunyar-me, m'anava a morir, m'anava a transformar en zombi, ja tenia la malaltia dins del meu cos. El meu cap s'ennuola i no puc pensar amb claredat fins que el meu tacte em torna a la realitat. M'ha agafat del braç amb cura i m'apropa a ella fent-me mirar-la, les seues mans a les meues galtes. «Tranquil, tranquil», em diu. Ella sap perfectament què passarà, però no em deixa tirat; s'arranca un tros de la seua roba i m'embena el braç. Llàgrimes corren per les seues galtes mentre tracta de salvar el meu braç mossegat.

—No... No ho intentes.

–Calla! Ja no podem salvar la nostra espècie, deixa que et cure a tu! –Ella continua fins que la ferida no em taca més la pell. Es queda callada uns moments i em mira.– Tot eixirà bé... Confia en mi, sí?

Jo no dic res i sols l'abrace, amb la meua mà esquerra acarone el seu cap mentre respirem agitats. En eixe moment un poc de força i calma tornen al meu cos i lentament ens posem de peu els dos, mirem en direcció on deu estar la central. Caminem cap a ella i acabem corrent agafats de la mà per no perdre l'equilibri i finalment veiem la planta química no molt lluny de la nostra localització. És gegantesca i està abandonada, la porta exterior es veu oxidada, mire cap a dalt i una torre s'alça enfront dels meus ulls. M'aprobe a la paret de formigó que subjecta la porta de ferro oxidada i m'assec en el sòl, recolzat contra el mur, just com estava aquell científic mort en el búnquer fa uns dies. Em pose a plorar involuntàriament pel dolor insuportable, torne a mirar el meu braç mentre les llàgrimes cauen sobre ell i comença a morir, la pell es torna de color púrpura i està entumit. Alce la mirada cap a la meua amada i amb la clau que vam trobar tracta d'obrir la gran porta, però és tan gran que el seu petit cos no pot obrir-la. En un atac de fúria i desesperació colpeja la porta amb força, colpeja amb les cames i amb els punys, llançant el pes del seu cos contra el metall fred i rugós per l'oxidació.

–Vinga! Obri't maleïda porta! Per favor ja estem davant! No vull que muires! No vull que muires...

Plora per la ràbia, els sanglots no la deixen parlar i posa el front contra el metall, les mans contra ella i els seus muscles adolorits. Respira i torna a arremetre contra la porta amb el seu cos, el meu cor bateja amb força i, assegut, amb el braç sa comence a fer força junt amb ella. Després d'uns moments

d'angúnia, la porta s'obri fent un gran soroll i els dos ens mirem sorpresos.

Tracte de posar-me de peu, però la malaltia m'ataca el cos i no puc trobar les forces per aguantar el meu pes. Ella s'apropa a mi i agafa el meu braç bo, el posa sobre els seus muscles i rodeja la meua cintura amb el braç, junts caminem lentament cap a l'interior i quan passem per la porta, ella la tanca de pressa perquè ningú hi entre mai més. Ens dirigeix amb els seus passos a l'interior, perduda, il·luminant l'interior de l'edifici: és una gran sala amb un munt de portes, grans tubs metàl·lics connectats a recipients enormes travessaven de la paret paral·lela fins al sostre i més maquinària que no entenem bé. La meua companya es dirigeix a cada porta que veu i tracta d'obrir-la, falla en cada intent fins que l'última porta s'obri amb un cruixit.

—Sí! —diu la seua veu triomfant.

Ella posa la seua mà en el meu pit i em tomba en el pis de la sala polsosa, la mire a punt de desmaiar-me i ella m'acarona la galta suaument. Un gemec de dolor ix de la meua boca; el meu braç està de color negre i totalment mort, no puc moure-ho.

—Tranquil, dorm, no et farà mal més...

Ella em fa un torniquet per evitar dessagnar-me i vaig tancant els ulls, esperant no sentir res del que m'anava a fer. A poc a poc em desperte a les hores, amb el meu braç embenat, tallat a l'altura del bíceps. El dolor és agonitzant, però estic viu. La meua mirada es desvia fins a la meua companya i un fil de veu ix de dintre de mi, dient el seu nom sense forces.

–Estic aquí, estic aquí... –Veu que em vull posar dret i em deté.–
No et mogues... sé que fa mal, prompte passarà.

–Em moriré... Veritat?

–No deixaré que muires mai...

Els dos ens abracem en el pis brut de la sala; vius, amb dolor,
però vius els dos. Tanquem els ulls i sospire en els seus braços.

Lluís Seguí Guillem
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

UN COMPLET ESTRANY

Bon dia, el meu nom és Lluís, però la gent em coneix com Carles. Açò es deu a que no puc revelar la meua identitat pel fet que treballo per a la CIA.

Vaig nàixer en un xicotet poble de Terol i vaig passar tota la meua vida allí, però als 21 anys vaig aprovar les oposicions de policia i vaig haver de mudar-me a Saragossa per treball. Allí va ser on vaig conèixer Jordi, el subdirector de la CIA, que quan vaig guanyar-me la seua confiança i va veure el meu potencial, no va tardar a voler-me com a part del seu equip. Com és clar, vaig accedir.

Per poder endinsar-me en el treball, havia de deixar la meua vida enrere, encara que no em resultaria molt complicat. La meua família estava formada per ma mare, una alcohòlica traumatitzada per la mort de mon pare en un accident de trànsit i un gos que m'odiava. A banda d'ells, no tenia a ningú, ja que sempre havia sigut un xic que li agradava estar sol i que li costava molt confiar en la resta, per això sabia que aquest treball era l'indicat per a una persona com jo. Mai havia tingut a ningú en qui recolzar-me, ja que ma mare soles tenia temps per plorar per la mort del pare i mai s'ha preocupat per la meua felicitat, l'únic que feia era el dinar de tant en tant i pagar-me els estudis, cosa de què sempre estaré agraït.

En l'acadèmia de policia sí que vaig fer més amics, però com que tots sabíem que en algun moment ens separarien perquè ens destinarien a llocs diferents, no hi va haver problema a l'hora de dir adeu.

Com ja sabeu un poc de la meua història passada, ara vaig a contextualitzar-vos sobre la meua història actual. Com ja sabeu, soc un espia i ningú pot saber el meu nom real, és a dir, que tots em coneixen com Carles. L'únic problema és que la meua dona, Clara, tampoc sap el meu nom real ni sap a què em dedique. Pràcticament, duc una doble vida, la qual fa que tots els dies em senta mal per mentir a l'única persona que s'ha preocupat per mi i que de veritat em vol.

A Clara la vaig conèixer en el treball que tinc per poder passar com a un ciutadà normal i corrent, en una empresa que es dedica al transport de mercaderies. Aquestes mercaderies suposadament són joguets infantil, però cap treballador té evidència que açò siga cert. I descobrir què són aquestes mercaderies forma part de la meua missió com a espia. Duc ja quatre anys en el sector de comptabilitat de l'empresa, i puc veure que els ingressos que obté l'empresa de la venda de «joguets» són excessius per a les poques encomandes que rebem. Tanmateix, el que a mi m'interessa és estar en la part de logística i transport, per poder tindre una idea clara de les rutes per les quals van els nostres camions per tal de fer una batuda més endavant i poder comprovar si les nostres sospites sobre la venda de drogues és certa.

Seguint amb el tema de Clara, ella treballa al mateix sector que jo i com ella duu més anys, sí que podria demanar un ascens a logística i, de fet, ahir va tindre una reunió amb el cap de la secció i li va comunicar que en unes setmanes abandonaria el seu lloc en logística i estaria encantat que ella

l'ocuparà. «Tot va de perles», vaig pensar, però encara no sabia tot el que m'esperava en el futur.

Havien passat dos setmanes i Clara estava mudant-se al despatx del segon pis, on es trobava l'equip de logística del qual ella seria l'organitzadora. No em podia creure que la meua dona, la que no sabia res de la meua vida real, anava a estar ajudant-me sense adonar-se'n. Havia d'esperar-me uns dies fins que s'adaptara bé al seu nou treball per poder començar a preguntar-li, sempre sent discret, però obtenint tota la informació necessària.

Va arribar el dia perfecte per preguntar-li. Eren les 20:00 de la vesprada, Clara eixia més tard del treball perquè havia de fer una feina que tenia pendent d'altres dies que no l'havia pogut fer, i jo, que havia eixit a les 17:00 de treballar i duia quasi tres hores a casa, no parava de planificar com havia de preguntar-li perquè quedara de manera curiosa, com qualsevol marit que li pregunta a la seua dona com li anava el nou lloc de treball i que volia interessar-se en què consistia, però sense aprofundir molt al principi perquè no poguera sospitar res.

Eren les 20:04, ja divisava a Clara des de lluny i cada vegada els nervis augmentaven més amb cada pas que donava. Va obrir la porta del cotxe amb un ampli somriure i dient-me la mateixa frase de sempre: «Hola, amor, com vas?» Jo li vaig contestar com sempre també, amb un «molt bé, amor, com ha anat el dia?» Clara va contestar-me a la primera pregunta amb un «un poc estressant, però bé, cada vegada m'agrada més el meu treball, i a més, he descobert a muntó de rutes noves i països que no sabia ni que treballaven amb nosaltres». Pobra, no sap en què s'ha ficat dient-me tot això, vaig pensar. Ella va obrir una porta que no sabia on l'anava a conduir, però a més canviaria el seu futur per sempre.

Aquella conversa va avançar sense cap problema i vam estar raonant sobre els ingressos de l'empresa, els principals compradors dels productes, etc. Va arribar un punt clau per a Lluís, no Carles, ja que en aquell moment estava en plena missió, on soles havia de preguntar sobre les rutes, ja que era l'únic tema que no havien parlat més a fons. Quan aquest li va preguntar per les rutes concretes, es va fer un silenci un tant incòmode, el qual va trencar Clara uns segons després dient que eixe tema era confidencial i que li havien fet signar un contracte que, si parlava d'això, aniria al carrer, és a dir, es quedaria sense treball.

A Lluís li va caure el món damunt quan va escoltar això, no ho podia creure. Tots els seus intents per poder completar la missió amb facilitat i sense risc de ser descobert, havien sigut tallats d'arrel. Va desanimar-se molt, fins al punt que va estar uns dies sense parlar quasi amb Clara i tancant-se per les vesprades al seu despatx de casa per poder pensar una altra forma d'accedir a aquella informació tan apreciada i desitjada per ell.

La seua dona ho va notar, però no entenia la frustració del seu home, ja que aquest tampoc podia dir-li res, i l'única justificació que li donava a la pobra Clara era que tenia molta feina al treball des que ella ja no era la seua companya, que havia de treballar el doble d'hores a casa. La xica ho va entendre i es va sentir mal per ell i va dir-li si volia que tornara al seu antic lloc de treball per poder llevar-li faena. Lluís va dir-li que no feia falta, ja que no trigaria molt en adaptar-se a la nova situació i que com a ella se li veia més contenta i il·lusionada, ell preferia patir un poc per veure-la bé. Clara es va emocionar amb la empatia del seu home i va comprendre la situació, que es va mantenir així al voltant de dos setmanes.

Mentida darrere d'altra mentida, així era el dia a dia, però com ja era un expert en açò, la seua dona no se'n va adonar de moment.

En aquestes setmanes, a Lluís se li van ocórrer diverses formes de fer-se amb la informació. La primera opció que es va plantejar i la menys arriscada, va ser treballar més dur per poder optar a pujar de rang a la part de logística; no va tardar molt en descartar aquesta opció, ja que li duria molts anys i Jordi, el seu cap de la CIA, l'havia avisat que soles tenia deu mesos per poder resoldre aquest cas, ja que duia molt de temps i no havia aconseguit res.

La segona opció i la que podria causar-li perdre la relació amb la seua dona, era ficant-se dins del seu ordinador i buscar els arxius. No va dubtar a fer-ho, però no va eixir com ell esperava. Encara que Clara no el va enxampar mirant dins del seu ordinador i la seua relació romania intacta, va tindre la mala sort de no trobar res, ja que la seua dona ho guardava tot a l'ordinador del despatx; temes de confidencialitat, supose.

Açò va fer que em vinguera al cap la tercera opció i la més arriscada. Podia suposar perdre el meu treball, la meua dona i, fins i tot, la meua vida. Tanmateix, vaig endinsar-me en aquesta nova aventura. Aquesta opció consistia a anar d'amagat a l'hora de dinar al despatx de la meua dona per comprovar la informació sobre els transports del suposats «joguets infantils», passar-la a un dispositiu USB i entregar-la a Jordi en un lloc segur.

Per a molts semblarà una missió no molt complicada, però hi ha una certa quantitat de imprevistos que esmentaré a continuació. El primer és que la porta del despatx sempre es tanca amb clau, i per entrar he de tindre una còpia, la qual

tinc pensat furtar-li-la a la dona de la neteja, ja que sé que jo li agrada i sempre es passa molt de temps en el meu despatx parlant amb mi, pel que aprofitaré qualsevol distracció per poder dur-me-la.

El següent pas és no ser vist per ningú, que com que vaig a l'hora de dinar, espere no trobar-me a cap persona, però si no és el cas, tinc preparada una llista de distraccions per a cada company de planta de Clara.

L'últim inconvenient que podria trobar és una contrasenya a l'hora de obrir el document, però com que conec a la meua dona, sé tots els seus codis del correu, xarxes socials, etc., i en totes utilitza la mateixa.

Amb tot açò preparat, sols queda esperar fins al gran dia. Era dilluns 4 d'abril i com tots el matins, va vindre Vicen al meu despatx, la dona de la neteja. Va estar més de vint minuts parlant amb mi i em va donar temps de furtar-li el clauer que sempre deixa al meu escriptori i agafar la clau que pertanyia al despatx de Clara. Vaig tornar a deixar-lo a l'escriptori de forma estratègica i la innocent Vicen no va adonar-se'n.

El següent pas era esperar fins a l'hora de dinar per tal que Clara abandonara el seu lloc de treball durant una hora aproximadament. Arribava l'hora i el meu pols creixia desmesuradament, estava nerviós, no podia permetre que eixira mal, ja que perdria l'amor de la meua vida, el meu treball fals i el meu treball com a espia. Ho perdria tot i em quedaria buit, sense res, sense cap motivació per seguir viu, pel que es possible que tot acabara així.

No havia de pensar en el mal que podia passar, ja que això podia atraure més mala sort i més possibilitats que no anara bé.

Eren les 13:45, a les 14:00 Clara se n'anava a dinar, però sempre passava a arreplegar-me al meu despatx per poder dinar junts. Per tant era el moment de enviar-li un WhatsApp dient-li que hui no vinguera a per mi, ja que tenia molta feina. Ella va contestar amb un «Okey» i ja no vaig tindre més notícies d'ella.

Eren les dos i cinc i ja era l'hora d'actuar. Afortunadament no vaig trobar ningú pel camí i tenia via lliure per accedir al seu despatx. Cada vegada la meua missió es veia més completada i divisava la fi d'aquesta.

Vaig obrir la porta sense cap problema i una vegada dins, soles havia d'encendre l'ordinador i buscar els documents. Per evitar sorpreses, vaig tancar la porta per dins amb clau per saber quan algú volia entrar i poder tindre temps per amagar-me si entraven.

El que jo no m'esperava era la astúcia que va tindre la meua dona. Va ser ella la que es va amagar, i quan jo tractava de entrar a l'ordinador, va tossir sense naturalitat per cridar la meua atenció. Em va sorprendre molt la seua presència. No tenia cap idea que ella sospitava de mi. Vaig intentar ficar excuses per donar-li sentit a la situació, però no va ser possible, ja que va començar a cridar-me com una boja.

Va dir-me que m'havia estat investigant i que sabia tots els meus secrets. Va dir-me que sabia que el meu nom real no era Carles, sinó que m'anomenava Lluís i que encara que no sabia per què l'havia mentida, estava molt decebuda i se sentia enganyada. Sentia que el seu matrimoni era una farsa i que estava vivint amb un complet estrany. Estava destrossada i vaig sentir com que tot el nostre món s'esfondrava.

Estava plorant desconsoladament, no volia escoltar-me, però al final vaig aconseguir que em fera cas. Vaig explicar-li tota la meua història i el meu treball i els motius pels quals havia ocultat la veritat tants anys. De primeres no ho va entendre bé, ja que es pensava que tota la relació i els meus sentiments eren falsos. Em va costar molt fer-li saber que ella era l'única persona que s'havia preocupat per mi i que sempre havia estat amb mi. Encara que tota la resta fora una farsa, els meus sentiments per ella eren l'únic de veres que tenia en aquella vida com a Carles.

Per últim, vaig haver d'explicar-li la meua missió i tot el que pensàvem que hi havia darrere de l'empresa per a la qual treballàvem. Clara era una persona molt comprensiva i va entendre-ho tot bé, encara que ens va costar unes tres hores parlar les coses i acabar de bona manera.

Va accedir a donar-me la informació sobre les rutes de comerç de l'empresa, però com tot en aquesta vida, res és gratis. Va ficar la condició que quan anara a donar-li la informació a Jordi, el meu cap de la CIA, ella volia estar davant. És possible que això em costara el meu treball, però podria explicar-li a Jordi que si no li contava la veritat a Clara, no podria salvar el meu matrimoni. Clara necessitava que jo fera açò per poder confirmar que era veritat, ja que després de totes les mentides, no tenia la mateixa confiança que abans. Jo estava disposat a fer qualsevol cosa per no perdre-la.

Passàrem tota la informació al dispositiu USB i contactàrem amb Jordi per comunicar-li que ja teníem el que volia i que havíem de quedar el més aviat possible. Va contestar-me el missatge dient que hauríem de quedar a les 18:00 de la vesprada d'aquell mateix dia en la cafeteria del restaurant del carrer Blasco.

Arribàrem prompte al restaurant, cinc minuts abans. Jordi, com sempre, va arribar a les 18:00, sempre puntual, com ell diu, arribar prompte és una pèrdua de temps, i arribar tard és una falta de respecte. Quan va arribar i va veure que estava acompanyat, es va sorprendre, però va seure amb nosaltres. Va dir-me que no entenia per què havia trencat el tracte de no revelar la nostra identitat a ningú i em va amenaçar amb acomiadar-me. Vaig explicar-li la situació i encara que li va costar, va comprendre la situació. Òbviament, havia de posar-me una sanció pels meus actes, de manera que passaria dos mesos sense cobrar el meu sou.

Vaig alegrar-me molt, ja que després de tot, havia aconseguit salvar el meu matrimoni, conservar el meu treball, i ajudar el món a ser millor destapant una màfia de narcotràfic; l'empresa resultava ser el que esperàvem, i vam aconseguir que la tancaren, però no sense abans pagar una indemnització als treballadors que no eren conscients dels tràmits que feia l'empresa d'amagat.

Com que Clara m'havia ajudat a resoldre aquest cas i havia perdut el seu treball, vaig aconseguir que Jordi la contractara per a formar part del nostre equip, ja que ella havia estudiat dret, ens seria molt útil.

Així vaig aconseguir tornar a treballar amb l'amor de la meua vida, sent jo mateix i sense preocupacions de poder ser descobert. Després d'uns anys, ens vam convertir en els espies més bons de tot el país i vam viure feliços tota la resta de la nostra vida.

Irene Talavera Gutiérrez
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

EL LLOC ON ENS VÀREM ENAMORAR

*«L'amor dels joves en veritat no està en el seu cor,
sinó més aviat en els seus ulls.»*
William Shakespeare

En un xicotet poble d'Albacete, on regnava la tranquil·litat i la naturalesa, vivia Sofía, una jove d'alçada mitjana i prima, amb els cabells castanys foscos i llargs, que li arribaven fins a la meitat de l'esquena, i uns ulls verds expressius i grans que li donaven un aire dolç i somiador. Sofía era una xica amable i afectuosa, amb un gran cor i una sensibilitat especial cap als altres, sobretot cap als animals.

Una vesprada, mentre caminava pels camps d'oliveres, Sofía es va trobar amb un xic anomenat Hugo. Ell era el fill del nou veí del poble, i havia vingut des de la ciutat per a passar l'estiu amb la família.

Hugo era un jove de vint anys d'edat. Tenia una alçada mitjana, amb una constitució física prima i àgil a causa del seu estil de vida nòmada i actiu. La seua pell era d'un to fosc i el seu cabell era negre i arrissat, el portava usualment curt. Aqueix xic tenia uns ulls foscos i profunds, amb una mirada intensa i penetrant. El seu rostre estava perfilat per trets esmolats i forts, i un somriure amistós i càlid que li donaven un encant natural. Era evident que venia d'una família amb recursos, la

seua roba i el seu tall de cabell eren diferents als que Sofia estava acostumada a veure al poble.

Malgrat les seues diferències, Sofia i Hugo van començar a conversar sobre llibres i música. A tots dos els agradava la lectura i compartien alguns gustos en comú. Sofia es sentia a gust amb Hugo, cosa que no havia experimentat abans. A hora, es van acomiadar i Sofia va tornar a casa, pensant en com d'agradable havia sigut la trobada amb el xic de la ciutat. No va poder evitar somriure en recordar el seu somriure i la seua mirada.

Durant els següents dies, Sofia i Hugo es van trobar en la plaça del poble i van passejar junts pels camps d'oliveres. Passaven hores parlant sobre les seues vides, els seus passatemps i els seus plans per al futur. Sofia se sentia feliç amb la companyia de Hugo i, a poc a poc, va començar a sentir alguna cosa més per ell.

Una nit, mentre es trobaven en el mirador del poble, Hugo li va confessar a Sofia que sentia alguna cosa per ella. Sofia es va sorprendre i no va saber què respondre. D'una banda, sentia el mateix per ell, però d'altra banda, el preocupava el que la gent del poble poguera pensar d'ells. A més li va sorgir una nova inseguretat: i si ella no era tan bonica per a ell? Que diria la gent que un xic de ciutat isquera amb ella, que era de camp?

Hugo comprenia la seua situació i no la va pressionar per a respondre-li en aqueix moment. En lloc d'això, van decidir gaudir de la nit junts i continuar amb la seua relació en secret. Amb el pas dels dies, la seua relació es va anar enfortint. Hugo era amable, divertit i sempre trobava maneres de fer riure a Sofia. Junts gaudien de la tranquil·litat del camp i dels passejos pels camps d'oliveres.

Però no tot era perfecte. Alguns dels seus amics i veïns no estaven d'acord amb la seua relació, perquè creien que no era adequada a causa de les seues diferències. Sofía es preocupava pel que la gent poguera dir, però Hugo la tranquil·litzava assegurant-li que més important era el que ells sentien l'un per l'altre. En el fons, Sofía sabia que tenia raó, però encara així li amoïnava a les nits. La seua relació amb Hugo era especial i no volia deixar-la pel que pogueren dir els altres. Així que van decidir seguir avant, gaudint de cada moment junts i sense importar el que la gent pensara.

No obstant això, sabien que l'estiu estava arribant a la seua fi i que prompte haurien de dir-se adeu. Hugo hauria de tornar a la ciutat per a seguir amb els estudis universitaris, mentre que Sofía es quedaria al poble ajudant a la seua família.

Malgrat la tristesa que sentien en pensar en la seua separació, van decidir gaudir dels últims dies junts. Passaven hores en el camp, veient el capvespre i conversant sobre el seu futur. Hugo li va prometre que tornaria a visitar el poble i que mantindrien la seua relació a distància.

El dia del seu comiat va arribar i Sofía va acompanyar Hugo a l'estació d'autobusos. Es van abraçar i es van besar, promettent escriure's i mantindre's en contacte. Sofía es va quedar allí, veient l'autobús allunyar-se i sentint un buit en el seu cor. Sabia que trobaria a faltar a Hugo terriblement.

Els primers dies sense Hugo van ser difícils per a Sofía. Se sentia sola i trista, trobava a faltar la seua companyia i els seus riures. No obstant això, a poc a poc va anar acostumant-se a la seua absència i van mantindre la promesa d'escriure's amb freqüència.

Van passar els mesos i Hugo va complir la promesa de visitar el poble per Nadal. Va ser un retrobament emocionant i Sofia es va sentir feliç de tornar a veure'l. Van passar uns dies junts, gaudint de les festes i de la companyia mútua.

A partir d'aquell moment, la seua relació es va mantindre a distància, però no es va refredar. Van continuar escrivint-se i parlant per telèfon amb freqüència. Hugo va tornar a visitar el poble a l'estiu i Sofia va anar a la ciutat a visitar-lo durant les seues vacances.

Malgrat la distància, el seu amor es va mantindre fort i van decidir formalitzar la seua relació. Hugo li va proposar matrimoni a Sofia en una visita al poble i ella va acceptar amb llàgrimes en els ulls. Sabien que haurien d'enfrontar alguns obstacles, però estaven segurs que el seu amor era real i podien superar qualsevol cosa junts.

Així va ser com Sofia i Hugo es van convertir en una parella oficialment compromesa. El seu amor juvenil s'havia convertit en una cosa més profunda i durador. Es volien i es respectaven, i estaven disposats a lluitar per la seua relació, sense importar el que la vida els posara en el camí. Poc després es van casar i es van mudar a viure junts a la ciutat.

Van passar diversos anys junts, Sofia es va convertir en una mestra reconeguda i Hugo en un arquitecte reeixit, i encara que portaven vides ocupades i amb moltes responsabilitats, sempre trobaven temps per a estar junts. Però a mesura que passaven els anys, Sofia va començar a sentir que alguna cosa havia canviat en la seua relació. Ja no se sentia tan enamorada com abans, i a vegades sentia que la vida els havia portat per camins diferents. Hugo, per la seua part, semblava estar content amb la vida que portaven junts, però Sofia no

podia evitar sentir que alguna cosa faltava. Finalment, després de moltes nits sense dormir, Sofía va decidir parlar amb Hugo. Li va dir que necessitava temps per a pensar en la seua relació, que sentia que alguna cosa havia canviat i que no sabia si continuaven sent la parella perfecta que havien sigut en el passat.

Hugo es va sorprendre per les paraules de Sofía, però li va donar espai perquè poguera reflexionar. Durant diverses setmanes, Sofía es va dedicar a pensar en la seua relació i en el que volia per a la seua vida. Va plorar, va reflexionar, va parlar amb els seus amics i familiars, però finalment va arribar a la conclusió que necessitava prendre un temps per a ella mateixa. Quan li ho va dir a Hugo, ell ho va entendre, encara que estava trist per la situació. Es van acomiadar amb un bes i van prometre mantindre's en contacte. A partir de llavors, Sofía es va dedicar a viatjar, a conèixer nous llocs i persones. Es va adonar que havia perdut alguna cosa de si mateixa durant la seua relació amb Hugo, i estava disposada a recuperar-ho. Hugo, per part seua, va continuar amb la seua carrera professional i la seua vida, encara que sempre pensava en Sofía.

Van passar diversos mesos sense que Sofía i Hugo es veren, però quan Sofía va tornar a la ciutat on vivia Hugo, va decidir cridar-lo per a veure-lo. Van parlar durant hores sobre el que havien fet durant el temps que van estar separats, sobre el que havien après i sobre el que volien per a les seues vides.

Però quan va arribar el moment d'anar-se, Sofía es va adonar que encara no estava segura del que volia. Es van besar apassionadament, però quan Hugo li va preguntar si volia tornar amb ell, ella no va saber què respondre. Així va acabar la nit, amb un bes i el cor de Hugo encara trencat. Sofía no sabia si tornaria amb Hugo o si seguiria avant amb la seua

vida sola, però el que sí que sabia era que necessitava temps per a descobrir el que realment volia. El futur de la seua relació amb Hugo quedava en l'aire, i només el temps diria què passaria.

Van passar diverses setmanes des que Sofia i Hugo es van separar. Sofia va tornar al poble que l'havia vista créixer on es va dedicar a les seues tasques diàries, ajudant a la seua família en la granja i gaudint de la tranquil·litat del poble. Sovint pensava en Hugo, però intentava no donar-li massa voltes a la seua relació. Havia decidit donar-se un temps per a reflexionar i decidir què era el que realment volia.

Un dia, mentre caminava pel camp, va rebre un missatge de text de Hugo. Ell li va preguntar com estava i si podien parlar. Sofia va dubtar per un moment, però finalment va acceptar. Van quedar a parlar per telèfon aquella nit. Quan va sonar el telèfon, Sofia es va sentir nerviosa. No estava segura de què esperar de la conversa, però estava ansiosa per saber què li passava a Hugo. Van començar a parlar i prompte es van adonar que encara se sentien atrets l'ú per l'altre.

Hugo li va contar que havia començat una nova obra que li anava a donar molts beneficis econòmics. Sofia li va parlar del seu dia a dia al poble i de com havia estat pensant en ell. A mesura que la conversa avançava, Sofia es va adonar que encara sentia alguna cosa per Hugo. Quan van penjar Sofia es va sentir feliç d'haver parlat amb Hugo i d'haver aclarit algunes coses, però encara no estava segura del que volia per a la seua relació ja que havia descobert que sola també era molt feliç.

En les setmanes següents, Sofia i Hugo van parlar amb més freqüència. Parlaven sobre les seues vides i els seus plans per al futur. A mesura que s'acostava el final de l'any, Sofia es va

adonar que encara estava enamorada d'Hugo i que volia tornar a intentar-ho amb ell.

Un dia, mentre parlaven per telèfon, Sofia va reunir tota la seua valentia i li va dir a Hugo que volia estar amb ell de nou. Hugo es va sorprendre, però també es va sentir feliç en escoltar això. Va acceptar i li va prometre a Sofia que faria tot el possible per fer-la feliç. Van començar a veure's amb més freqüència, fins i tot es van visitar mútuament. Sofia estava feliç amb Hugo, però encara tenia por que la seua relació no funcionara. Temia que les seues diferències foren massa grans i que això poguera afectar la relació. A poc a poc, tanmateix, Sofia va començar a adonar-se que aquelles diferències no eren tan importants com ella pensava. A pesar que venien de mons diferents, tenien molt en comú i es donaven suport mútuament en tot.

A mesura que la seua relació es va anar enfortint, van decidir prendre's les coses amb calma i no posar-se etiquetes massa prompte. Volien gaudir de la seua relació sense pressions ni expectatives, deixant que les coses fluïren de manera natural.

Així va ser com Sofia i Hugo van continuar la seua relació, gaudint de cada moment junts i donant-se suport mútuament en tot. No sabien què els oferiria el futur, però estaven disposats a enfrontar-lo junts, amb amor i confiança. Sofia es va jurar a si mateixa que mai tornaria sentir-se insegura amb la seua relació ja que tots dos es mereixien ser feliços junts.

Pocs anys després que tornaren a viure junts va nàixer el seu primer fill al qual van anomenar Sergio i així va ser com el que va començar sent un simple amor d'estiu en un poble d'Albacete va acabar juntant a dues persones perquè formaren una bonica família.

Antonio Matoses Simarro
Guanyador de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

LA VOCACIÓ DIVINA

Corria l'any 2000 i com tot adolescent jo disfrutava d'anar de festa, quedar amb els amics, jugar amb la Game Boy i també, per sort o per desgràcia, estudiar. No pense que siga un mal estudiant, ja que, quan m'esforce, puc arribar a l'excel·lent. De fet, l'assignatura que millor se'm dona és Història. Potser això siga perquè des que soc menut és un tema que ha estat molt present, el pare, arqueòleg de professió, no passava molt de temps en casa per culpa dels seus viatges, però el poc temps que passava a casa les històries del gran faraó Tutankamon, dels déus egipcis com Osiris o Anubis i de tots els rituals que feien, eren el tema principal. Jo em quedava bocabadat escoltant atentament els seus relats, com posava èmfasi i passió en cada una de les històries, fins que un dia tot això va desaparèixer.

El vol 385 que tornava d'Egipte va desaparèixer en estranyes circumstàncies en el mar Mediterrani i mai més vam tornar a saber res del pare, i per part de l'aerolínia no rebérem més que una disculpa i una xicoteta compensació econòmica. La mare i jo passàrem una mala època, ella desesperada hagué de buscar un treball, ja que l'únic que treballava a casa era mon pare. Mai no oblidaré les nits en les quals sentia la mare plorar en la cuina amb un fum de cartes i factures en la mà, en aquests moments se'm feia un nus a la gola perquè no sabia què fer i acabava tornant a la meua habitació sense tindre massa clar què fer. Fins que

un dia, fart d'aquesta situació, vaig decidir posar cartes en l'assumpte.

M'acabava de traure el carnet de la moto així que vaig demanar feina en unes pizzeries de la zona propera a casa i vaig començar a treballar les nits, tot açò a esques de la mare, ja que no volia que pensara que em sentia amb l'obligació de fer açò ni res, jo li deia que me n'anava amb amics, m'inventava un parell de noms i ja tenia la coartada feta. Els diners s'ingressaven directament al seu compte, i quan va vore els diners que «màgicament» estaven apareixent va posar una cara d'alegria pura en la qual s'enlluernà una mica d'esperança.

Vam seguir amb aquest ritme de vida durant una temporada, ella feia torns pel dia en una botiga del poble i jo pel dia estudiava i a la nit treballava, fins que va ocórrer una cosa que ningú dels dos ens esperàvem.

Un matí qualsevol va trucar el carter a la porta i ens va donar un misteriós paquet, la mare i jo el vam mirar sorpresos, ja que no esperàvem un paquet ni res paregut, així que ens disposàrem a obrir-lo.

Dins trobàrem una capsa de fusta molt decorada la qual vaig reconèixer, ja que teníem una molt pareguda en el despatx del pare, per la decoració sabia que era d'origen egipci, i el que trobàrem en el seu interior ens va deixar totalment desconcertats...

Dins hi havia quatre elements: un bastó de cerimònies egipci, un collar amb un escarabat daurat, un llibre molt estrany i per últim una carta escrita en un papir la qual vaig començar a llegir i deia el següent:

Luk, Marisa, si esteu llegint aquesta carta significa que estic, o bé mort, o bé desaparegut, siga com siga, en les següents línies llegireu coses que potser penseu que són mentida per lo exagerades que sonen, però vos jure per la meua vida que totes i cada una de les coses que llegireu són certes.

Començant pel principi, com sabreu en l'Antic Egipte regnaven els faraons, i a banda d'ells hi havia tota una religió i culte, en què hi havia els déus egipcis com Ra, Osiris, Anubis, Horus, etc. Doncs hi havia una figura molt important en eixos temps, els sacerdots, aquests feien rituals i ofrenes per acontentar als déus i a la vegada mantenir-los a ratlla, ja que en qualsevol moment eren capaços de destruir tota la civilització que tant els havia costat construir. L'ofici de sacerdot s'anava heretant de pares a fills consecutivament i és una tradició que de manera secreta s'ha seguit mantenint fins als nostres dies.

Sí, això significa que els déus egipcis existeixen i, per tant, la màgia dels sacerdots també. I per què us conte tot aquest rotllo, vos estareu preguntant. Doncs perquè jo pertanyí a una antiquíssima família de sacerdots egipcis, però que fa prop d'un segle ens vam mudar a Espanya, però hem de passar gran part del temps en Egipte, per això els meus freqüents viatges.

De sobte tot començava a quadrar, les històries que em contava de menut, els llargs viatges, les estranyes paraules que més d'una vegada li havia escoltat formular en el seu despatx. Però ara venia el més fort.

Luk, el teu nom és l'abreviació d'un nom un poc més llarg, Lukman, que significa «un profeta», ara, com la meua

missió en el món terrenal pareix haver-se acabat, et passe el relleu familiar, ara et tocarà a tu anar a Egipte a complir amb aquesta honorable missió, et deixa el meu llibre d'oracions i encanteris, el meu bastó que més endavant descobriràs per a que serveix i, a més a més, un collar que et permetrà l'accés a les sagrades instal·lacions.

I a tu, Marisa, ara centra't en ser feliç i mira cap al futur, tot anirà bé.

En acabar de llegir la carta jo no sabia ni què fer, m'havia quedat impactat i necessitava assimilar tota la informació que estava rebent de cop. Vaig dir a la mare que necessitava anar a prendre l'aire i vaig eixir per la porta de casa. Fora, en el portal, hi havia una furgoneta però no li vaig donar molta importància, però quan vaig girar el cantó vaig sentir com em va envair un somni molt gran.

Vaig recobrar el sentit hores després, i quan vaig despertar el primer que vaig veure va ser un home molt alt, amb una túnica desimbolta de roba normal, era de pell molt morena i tenia els cabells d'un color negre molt intens. Després hem vaig adonar que estava en un seient d'un jet privat molt luxós.

–Ei amic, estàs despert! –va dir l'home amb un notable accent estranger–. Espere que no et faça massa mal el cap.

–Què ha passat? –vaig dir molt confós–. Jo estava en casa, vaig eixir, i pum, estic aquí.

Ell hem va dir que s'anomenava Rashidi i que era amic del meu pare, també em contà que era un membre de l'ordre de sacerdots i que li havien manat conduir-me al temple on m'anaven a instruir en el sacerdoci.

Vam tardar un parell d'hores en arribar al Caire, la capital d'Egipte, i només aterrar un gran cotxe ens va recollir per portar-nos a les instal·lacions. Allà es respirava un aire diferent del de València, ací la gent pareixia com d'altre món.

–És curiós, eh? –digué Rashidi interrompent els meus pensaments–, el teu pare quan va arribar estava igual que tu, com si tot fora nou, atent a tot el que passava.

Jo simplement vaig riure i vaig seguir admirant el curiós paratge que tenia davant, estranyament tot això em resultava familiar, com si jo ja haguera estat allà, el qual era molt estrany, ja que jo mai no havia estat en ningun país de l'Àfrica anteriorment.

Tardàrem al voltant de mitja hora en eixir de la capital fins a arribar a una zona retirada de la gent on soles es veien dunes i alguns oasis, fins que bocabadat vaig vore a la llunyania un edifici colossal.

Les grans parets de granit i tova s'alçaven entre les dunes del desert i formaven un gegantesc temple en perfectes condicions, abundaven les luxoses escultures i les representacions de la deïtat egípcia, des d'esfinxs a una escala més menuda fetes d'or pur, fins a escultures de més de deu metres d'Anubis. La meravellosa obra arquitectònica m'havia deixat captivat fins que entre els meus pensaments vaig sentir la veu de Rashidi.

–És impressionant, veritat que sí? –va dir mentre somreia–. Doncs benvingut a la teua nova llar.

La meua nova llar? –vaig exclamar confós–. Vols dir, que vaig a viure ací?

–Efectivament –va dir tot orgullós–. Et presente el temple de la piràmide blanca, que entre altres coses ensenya els nous sacerdots a exercir aquesta magnífica i màgica feina.

Vaig entrar a les instal·lacions on vaig descobrir unes luxoses instal·lacions repletes de gent parlant en un fum d’idiomes, persones d’un costat a un altre sense parar, un enrenou com mai no havia vist. De seguida em mostraren on anava a instal·lar-me, les aules i tots els llocs de gran importància. Finalment, em donaren un repertori de peces de roba feta completament de lli, ja que per als egipcis qualsevol altre material és considerat impur, sobretot als temples.

A la setmana següent varen començar les classes, hi havia assignatures bastant peculiars, com la classe de conjurs, defensa amb màgia i cultura egípcia, i també altres assignatures més normals com ara anatomia o geografia. A més a més, totes les classes eren impartides en anglés, ja que, com que hi havia gent de tots els llocs, necessitàvem un idioma en comú per comunicar-nos. Doncs vaig anar cursant el curs amb normalitat amb un clar objectiu, convertir-me en el millor sacerdot per així fer que el pare estiguera orgullós de mi des d’allà dalt.

Ja d’açò fa 23 anys, quan jo era encara era molt jove, ara tot ha canviat molt, vaig acabar tota la formació per tal de ser sacerdot, i, efectivament, després de molt d’esforç i sacrifici, vaig aconseguir graduar-me i ser el primer de la classe. Ara la meua feina és instruir els nous sacerdots igual que varen fer amb mi i estic segur que el meu pare estaria orgullós de mi.

Teresa Ruiz Benlloch
Finalista de la categoria E
de la Modalitat de Narrativa

TOT RECORDANT EL MEU PARE

Comença un altre novembre i ja en van 43. Sí, 43 anys de la mort del meu pare. Este mes sempre m'ha semblat el més trist de l'any. Potser tenia una mena d'intuïció. Sentia molt a dintre una amenaça inexplicable. Mai no deia hui és tal dia sinó, demà serà... Amb un intent que passara més ràpid. Ja ha passat un altre any i el record m'ha tornat a trencar.

Fou un comiat llarg, angoixant, dolorós, inhumà. Absolutament terrible. Ho dic així perquè, a mitjans dels anys 1970, les unitats de cures pal·liatives que hui en dia tant ajuden els malalts terminals a morir com éssers humans i no com a bèsties, encara estaven a les beceroles, almenys a València. Mon pare va morir de càncer en una habitació d'un gran hospital consumit pel dolor fins a l'últim sospir. Només tenia 59 anys.

Escriu estes quatre ratlles per fer-li un petit homenatge i que els seus nets puguin recordar alguns passatges de la seua vida.

Mon pare va nèixer un 19 d'abril de 1918 al si d'una família humil. El seu pare tingué diversos oficis per poder tirar endavant una família amb cinc fills. Cal dir, però, que el meu iaio, en els últims anys de vida arribà, fins i tot, a ser un poeta reconegut al seu poble, Mislata. I això només per afició, perquè de cultura o formació en tenia ben poca. La meua iaia ajudava l'economia familiar anant a vendre verdures al mercat del poble.

Fou el tercer fill, darrere d'Isabel i Maria, i li posaren de nom com a son pare: Maties. Després vindrien Sumpció i Antonio (Tonico). El meu iaio era conegut pel malnom de Pelusa i la meua iaia pel de Maria la cantella.

Enumerar els oficis que va tindre mon pare al llarg de la seua vida professional és una feinada perquè en van ser molts: carnisser, fuster, obrer, moliner, forner, venedor i en els últims anys posava antenes de televisió. Tots ells sens cap tipus de qualificació. No podia ser d'una altra manera perquè ell tot just sabia llegir i escriure. Tot i això, era un home intel·ligent, observador, curiós. Li agradava llegir, estar informat i decidir per ell mateix.

Per visualitzar mon pare, diré que era un home d'estatura mitjana (supose que sobre 1'70), de cabell castany una mica rull, d'ulls verds i grans i caminar gallard; xafava ferm i amb seguretat. Tenia un gran atractiu i una certa popularitat entre les dones.

La vida de mon pare va estar plena de dificultats. Amb 43 anys es va quedar sense la feina del molí i que era el sou principal i no li resultà gens fàcil trobar-ne una de nova.

El famós Pla Sud de canvi de traçat del riu Túria després de la riuada del 1957 feu desaparèixer finques, hortes, séquies i també el molí on treballava. Fou una època molt difícil. Encara recorde la seua cara crispada, el seu abatiment quan després de passar-se tot el dia voltant buscant treball, tornava a casa cansat sense haver-ne trobat.

Gràcies a què era una persona molt manyosa i, a més, no li feia por cap tipus de treball, aconseguí col·locar-se en una empresa que necessitava gent per posar antenes de televi-

sió. Una ocupació amb un cert risc, però un treball, a la fi. Però tornem una mica enrere.

Sempre tingué clara la seua prioritat: crear una família. Abans de festejar amb ma mare, tingué una altra núvia que era pèl-roja i molt vistosa. Però el meu pare va preferir ma mare per esposa: alta, morena, molt guapa, i més discreta. Una modista bona mestressa de casa i educada per a tal fi. Ma mare canvià una gran alqueria envoltada de camps al bell mig del Pouet de Campanar, per una planta baixa modesta que hauria de compartir amb els seus sogres. Foren anys molt durs de privacions de tot tipus. El treball els ocupava als dos totes les hores del dia. Al meu pare, en el seu ofici i amb les hores extres que poguera fer en altres llocs i, a ma mare, en l'atenció als iaïos; als fills i a tot el que suposava mantenir una casa amb els mitjans i possibilitats de l'època.

El pare fou un precursor del reciclatge i de l'aprofitament dels recursos. A la casa on vaig nèixer, una planta baixa amb andana i corral i, posteriorment, al pis de Xirivella al qual definitivament ens vam traslladar, reservàvem un espai per a emmagatzemar coses que mon pare s'anava trobant. Algunes s'utilitzaven, d'altres les llançàvem nosaltres per fer lloc a noves adquisicions.

Els vehicles que al llarg de la seua vida va utilitzar van ser, en primer lloc, la bicicleta per anar a treballar, fer encàrrecs o anar a buscar el metge quan ma mare es posava de part; una moto Guzzi, una vespa que jo crec que fou el vehicle que més temps utilitzà i, en els últims anys, un cotxe.

Dir-li cotxe al 600 que es comprà quatre anys abans de morir és un eufemisme dels més grossos que he sentit mai. Era tal l'estat del vehicle de cinquena mà que mon pare sempre

deia que acabaria conduint-lo com Pedro Picapedra, és a dir, amb els peus. Així de gran s'havia fet un forat que amenaçava d'obrir-se tot just sota els pedals. Una altra virtut d'aquell bòlid era el soroll. Mon pare, fent broma, deia: «Este cotxe és ideal per a robar un banc... si és que vols que t'agafen, clar.» Encara que sembla mentida li'l van furta tres voltes. Això si, als pocs dies del robatori, supose que en acabar-se la gasolina, apareixia. Qui s'anava a voler quedar amb aquella relíquia!

Deia abans que els meus pares en casar-se es posaren a viure amb els meus iaïos paterns. No feren cap obra en la casa, ni alçaren cap paret per acollir el nou matrimoni. No eren temps de reformes, no hi havia diners. Ells només s'hagueren de comprar els mobles del dormitori, de segona mà, clar, per a la millor habitació de la casa. Només n'hi havia una altra, la dels iaïos. Amb el temps, segons augmentava la família, hi acabaríem dormint els sis.

L'armari de quatre portes com a barandat feia de separador. A una banda, els meus pares i el meu germà menut, que usava com a bressol les dos butaques del dormitori encarades. A l'altra, en unes lliteres de tren acoblades i dissenyades pel meu pare, nosaltres tres; el meu germà el major a la parta de dalt, on s'enfilava com podia –crec que posava els peus damunt d'una tauleta–, i la meua germana i jo a sota.

Al corral criàvem gallines, pollastres, conills i posteriorment ànecs. Al pare li havien dit que criar ànecs era un bon negoci així que en comprà dotzenes. Per tal que els animals passaren la nit a cobert, pensà en pujar-los a l'andana, però, com s'ho faria perquè no hagueren de creuar tota la casa fins arribar a l'escala que estava al costat de la porta d'entrada? Aleshores tingué una d'aquelles ocurrències que tanta por li

feien a la mare: construir el primer tobogan de tota Mislata i part de l'estranger per tal que els animals pogueren pujar per la rampa des del corral fins la finestra de l'andana.

No sé com acabà el negoci però em sembla que els resultats no foren els esperats.

De les coses més divertides que recorde d'aquell espai obert és la muntanya d'arena de la platja que ens havia dut en el seu carro el meu tiet matern per tal que el meu germà el menut caminara descalç perquè tenia els peus plans. Era cosa habitual que en casa ens donaren gat per llebre. I ho dic amb molta estima perquè difícilment es podia fer d'una altra manera: en lloc d'anar a la platja venia la platja a nosaltres, en lloc d'anar a vore les falles i fer-nos una xocolata calenta, pujàvem al tramvia amb ma mare (el pare treballava) i donàvem tota la volta del tramvia número 7 sense baixar fins que tornava a la parada de Mislata i així vèiem els monuments que teníem a la vora. Mentre fèiem el recorregut berenàvem pa amb xocolata i s'acabava l'excursió.

Encara recorde amb nostàlgia aquella casa de la qual vam eixir empentats i sense ganes fa 60 anys. El contracte de l'habitatge estipulava que en morir els iaïos havíem de marxar i legalment els meus pares no pogueren fer res. Sort en tinguérem d'un tiet del pare que li va vendre una mena de casa mig en ruïnes que el pobre anà condicionant treballant en ella els caps de setmana i totes les hores que podia.

Quan estàvem malalts i anàvem al metge, el meu pare es llegia fil per randa tot el prospecte del medicament per saber què era el que ens preniem. Habitualment la durada del tractament la decidia ell. No li agradava gens que durara més enllà del que considerava imprescindible. Normalment unes

punxades de penicil·lina que ens posava ell mateix i llestos. Com que era un gran defensor de la medicina natural, la resta de tractament fins a la recuperació era a base de bafs, infusions o aigua amb llima i mel. I és que mon pare tenia una certa formació en medicina natural i es llegia amb molt d'interès els llibres del doctor Wender, un dels pioners en este tipus de tractament.

Mentre ell semblava no necessitar ningú, nosaltres sempre li ho consultàvem tot. Ens donava seguretat, confiança. El véiem tan fort i segur! Podria contar moltes anècdotes que confirmen el que dic. Per exemple, li va evitar una operació a ma mare utilitzant remeis natural, això sí, amb el vistiplau i la sorpresa del metge, que li donà un vot de confiança i un temps limitat per controlar l'evolució de la nafra que ma mare tenia a la matriu. Uns llavats d'aigua bullida amb fulles de nouera i alguna cosa més de la farmàcia, salvaren ma mare de l'operació. O el dia que al meu germà el menut se li'n va eixir el colze del lloc i ell li'l va tornar a col·locar. També la meua germana superà una malaltia que la va tenyir de groc i la va deixar quasi inconscient, gràcies a la perícia de mon pare. Quan el metge de capçalera portava dies visitant-la sense encertar el tractament, mon pare va trobar un remei natural que consistia a fer uns lleus massatges a la zona abdominal. Ell va buscar l'especialista que es va encarregar de posar bona ma germana.

Naturalment, entre el seu currículum es troba la pitjor experiència que pot patir cap persona: la guerra. L'any 1936, quan només tenia 18 anys, va esclatar la Guerra Civil i el va agafar de ple. Tot i que no era amic de contar batalles (ni cap altra cosa, com ja he explicat), sí sabíem que havia fet set anys de mili; que durant la guerra havia conegut un home de Zamora amb el qual conservaria l'amistat durant tota la vida i que s'hi

referia anomenant-lo germà. Mai no perderen el contacte, s'escrivien amb certa freqüència i, fins i tot, es varen visitar en alguna ocasió.

També sabíem que abans de casar-se havia col·laborat de manera voluntària tenint cura de persones necessitades. Anava al geriàtric (aleshores manicomí) del carrer Jesús de València per afaitar i tallar els cabells a la gent hospitalitzada. Ens ho va contar ma tia Maria, la seua germana major. Ell mai no ens ho haguera explicat.

Era un home de gustos senzills. Cuinar per a ell era una delícia. Tot li estava bo. Ja podia estar salat, dolç, sec, caldós... tot s'ho menjava igual de ràpid i amb el mateix apetit.

Ja he dit que el pare era molt manyós, i també que la mare tenia una certa prevenció als seus «aseos» (ell anomenava així les reparacions domèstiques). Recorde alguns diumenges quan eixia de l'habitació apujant-se els tirants i anava cantant: »Aseos, aseos, aseooooos», ma mare es posava a tremolar perquè la disposició no sempre anava acompanyada d'un bon acabat. Tot ho solucionava amb claus, cables i fils de posar les antenes. A casa de ma mare, encara avui, es conserva algun forrellat de «disseny» i alguns agafadors de cortina de la mateixa col·lecció.

Al meu pare li agradava molt el cinema, així que, a finals dels anys 60, comprà un televisor. Com que el seu treball consistia a posar-ne les antenes, o siga que, cada dia havia de vore un d'aquells aparells que tant li agradaven i, a sobre, el meu germà el major havia començat a treballar com a tècnic de televisió, doncs això, que les coses vingueren rodades i quan va arribar la tele, fou un esdeveniment familiar i veïnal.

En aquella època hi havia poca gent que tinguera televisió, però el més estrany és que fórem els primers d'una escala de sis veïns a tindre-la. Em pense que és en l'única cosa en què vam ser capdavanters. Ni la nevera, ni la rentadora, ni un sofà, en res de tot això fórem pioners. Perquè de cotxe ni parlar-ne, en aquell temps en ma casa això era extraplanetari. Em sembla recordar que amb l'olla exprés també anàrem per davant, però no n'estic segura.

Per a mon pare, arribar a casa després d'haver posat 10 antenes de televisió –com més, millor, encara que vingueren rebentat i ple de picades d'abelles i d'haver-s'hi jugat la vida per les teulades, arriscant-se passant d'un balcó a un altre sense cap protecció–, seure en l'engronsadora; posar els peus en remull en una safa –ajudat quasi sempre per la meua germana menuda que sovint el feia riure– i veure la televisió mentre sopava, era la seua felicitat. I un dels programes que més el feia riure era el de dibuixos animats, aquells del «Corre camins» que feia «pi, pi, piii...» i guanyava i esclafava el coiot. L'altra afició era el cinema. Veia totes les pel·lícules que podia.

Tot açò s'acabà molt prompte. Als 57 anys es va posar malalt i, en principi, li van diagnosticar artrosi. Com que tenia un treball molt arriscat –continuava posant antenes de televisió–, el metge li va fer una baixa que es perllongà durant un any. Acostumat com estava a treballar de valent, aquella baixa se la va agafar com unes vacances i el seu estat físic millorà.

En aquella època, els meus fills tenien tres i un any i mig, respectivament. Quan ell va morir, la xiqueta en tenia cinc, el segon poc més de tres i acabava de nàixer el meu tercer fill, precisament a l'hospital on mon pare s'estava morint. Net i avi es van conèixer quan el meu xiquet tenia tres dies.

Assegut damunt del llit amb ma mare al costat ens esperava. Els llavis tremolosos per aguantar-se el plor li vaig acostar al menut, ell va dir en una mena de singlot: s'assembla als dos. Fou un moment especialment amarg d'un comiat anunciat.

També la meua germana havia tingut una xiqueta que tot just acabava de complir un any.

Moltes vegades m'he preguntat què haguera passat si el diagnòstic d'artrosi no haguera estat equivocat. Hui que es parla tant de la prevenció i d'agafar les coses a temps, potser el meu pare haguera tingut alguna possibilitat. Però res d'això importa ja.

La part positiva de la baixa mèdica és que mon pare, que es trobava relativament bé, va gaudir en aquella nova vida d'un descans desconegut per a ell fins aquell moment. Ens feu de cangur sempre que el vam necessitar i, quan no el necessitàvem, també, perquè li encantava estar amb els seus nets. Jo no sabia dir qui gaudia més amb aquella situació, però recorde que ell feia broma, tot dient: «Hauré de parlar amb el metge perquè m'allargue la baixa. Ja veig que sense mi no se'n sortireu.»

En qualsevol cas, sí que foren una mena de vacances. Fou com si haguera demanat una última voluntat abans de la recta final. Per alguna raó divina o terrenal, el meu pare tardà uns mesos en començar el seu calvari de dolors inhumans. Una autèntica tortura que l'anà consumint sense treva.

Crec que aquells mesos de baixa foren dels més feliços del seu matrimoni. Els meus pares eixien més que mai. Agafaven el cotxe i anaven a qualsevol poblet que no estiguera més en-

llà de 30 quilòmetres de casa. Es preparaven uns entrepans i se'ls menjaven sota un arbre. El meu pare deia: «El rei no sap el que es perd, segur que no està millor que nosaltres.»

Les metàstasis pel càncer començaren a fer-se notar a la columna. No controlava les cames; caminava pel corredor fent flexions tot pensant que seria alguna mena d'efecte secundari pel tractament que duia per «l'artrosi». Després ja li atacaren altres parts del cos i així, fins al final.

Tot i això tardà a desanimar-se. Primer ho intentà amb remeis naturals, fins i tot, va anar a un parell de curanderos. Creia en el poder de la ment. De fet, el meu fill menut va nàixer amb el sistema d'anestèsia psicològica del Dr. Escudero. I això gràcies a ell. Però fou inútil.

Arrossegant la malaltia i el dolor, intentava arribar als 60 anys per jubilar-se perquè els quedara una pensió miserable després de tota una vida de treball mal pagat. Els últims mesos que treballà foren espantosament dolorosos però tenia l'esperança que ell venceria la malaltia i no a l'inrevés. El dia que, ja acovardit de moltes nits sense dormir, ingressà a l'hospital, el metge que el va reconèixer li digué al meu germà major: «No podem fer res pel seu pare. Si volen estalviar-li patiment, el que han fer és resar perquè acabe el més prompte possible.»

Té un cor tan fort que li plantarà cara a la malaltia i patirà.

Quan encara estava bé, li deia a ma mare que, en jubilar-se, anirien a viure a una cova, així ella no hauria de netejar. Eixa proposta era bastant extrema, però la veritat és que el meu pare feia anys que comentava solucions semblants tot i que més viables: agafar un vagó de tren, condicionar-lo per viure

i comprar un terreny al Vedat de Torrent per instal·lar-s'hi, era un pensament que havia expressat en diverses ocasions. Necessitava tan poc per viure!

Però no pogué ser. Aquelles cèl·lules malignes es van rebel·lar; li van plantar cara a les seues ganes de viure, el van immobilitzar amb les seues urpes i ja no el deixaren escapar, rossegant-lo per dins i per fora amb la fúria d'un torturador. Només una malaltia tan ferotge i venjativa el podia vèncer.

Lluità desesperadament per salvar-se, volia estar uns pocs anys més al costat dels seus; s'ho mereixia. Però la malaltia li la tenia jurada, no podia esquivar-la, es va acarnissar amb ell.

La misericòrdia divina de què parlen els creients mirà cap a una altra banda.

Em resulta molt difícil no acabar este relat d'una manera trista i derrotada, però vull fer un esforç i anar una mica més enrere del final.

Veig el meu pare rient amb aquella boca tova que tant em recorda el meu germà el menut, que riu igual que ell. El veig menjant amb aquell apetit que no s'acabava mai i també el veig portant-nos al coll per creuar el riu que separava Mislata del Pouet de Campanar per anar a visitar els iaïos materns a l'alqueria sense haver de donar la volta per València.

Jo crec que el meu pare fou un home amb molta empena, fidel a les seues conviccions honrat i treballador fins la medul·la. Un dels valors que ens va transmetre fou precisament l'honradesa. Malgrat el seu posat seriós, li agradava la broma. Una mica burleta sí que ho era. L'humor de la família Pelusa era així.

Mai no li importà el que diguera la gent. Mai fou dels de quedar bé. Si considerava que havia de fer una cosa, la feia i punt, però lluny de qualsevol protocol o cerimònia.

Han passat 43 anys i encara el recorde amb aquell caminar gallard, amb la manera de posar-se els tirants, amb aquella cançoneta dels: «Aseos, aseos, aseoooos» i amb aquell riure tou als llavis que es tapava amb la mà com si li fera vergonya. Cada matí per anar a treballar agafava la vespa i, amb el cap ben alt i la mirada endavant encetava la jornada amb la intenció de continuar estalviant per si havien d'enfrontar una vellesa llarga.

No pogué ser. Tornà a Mislata i, ara ja, com a última parada.

Manuel Argudo Álvarez
Guanyador de la categoría E
de la Modalitat de Narrativa

EL AMOR NO TIENE EDAD

Leonor llegó puntual a la cita. Las campanas de la Catedral informaban de la hora, las seis de la tarde. Ella miraba embelesada la recién remodelada plaza y sentía un cosquilleo de felicidad y orgullo al ver cómo había quedado de preciosa. Le gustaba la sencillez y comodidad.

Miraba la torre del Micalet, el alto campanario de la Iglesia de Santa Catalina, parecían dos inmensos baluartes de un espacio histórico al que les unía la plaza remozada. Se conjugaban y unían el pasado con el presente en un encaje perfecto lleno de actividad y de vida.

Estaba nerviosa, en el fondo de su mente y su corazón tenía dudas, se preguntaba en silencio si estaba haciendo bien o mal acudiendo a esa cita. Durante unos minutos dudó si quedarse o marcharse antes de que él llegase y buscar alguna excusa para salir del paso. Las dos fuerzas tiraban de ella. Sacó el móvil para escribir un WhatsApp inventando una excusa. Se preguntaba si a estas alturas de su vida tenía derecho a hacer aquello que deseaba en busca de su propia felicidad, si a nadie hacía mal con su decisión. Volvió a meter el móvil en el bolso, cuando vio aparecer por la esquina de la calle San Vicente a Ignacio, a la vez que se encendían las luces de Navidad de la plaza. De su cabeza desaparecieron todas sus elucubraciones, sintió como un impulso de vitalidad y alegría al ver las luces encendidas y la imagen de

Ignacio acercase hacia ella. Su corazón se llenó de emoción, el pulso se le aceleró y sintió cómo los nervios se despertaban, intentó tener una actitud serena, dominando sus emociones.

Ignacio caminaba ágil, resuelto, con paso firme y atlético, como quien tiene claro a dónde va y para qué. Leonor se percató que vestía de forma elegante y moderna, no le había visto con esa ropa nunca antes en las clases de Florida. Sin duda los dos habían llegado a la cita con un «plus» de elegancia y gusto en la ropa elegida para la ocasión, no de forma casual.

El punto de encuentro no podía ser más céntrico, la puerta de «Chocolates Valor». Ambos manifestaron su alegría, no dudaron en darse dos besos de amistad. Se piropearon por lo elegantes que habían llegado a la cita. Entre los dos había sorpresa, sabor navideño, emoción, dudas, nervios contenidos, ante un encuentro nada ingenuo que podría abrir las puertas a un nuevo espacio al que los dos habían apostado con sus cautelas incluidas. Como dos adolescentes que se adentran en el misterio del amor por vez primera, algo así les pasaba a ellos, con todo el peso de sus historias personales, sus heridas, sus sufrimientos y sus vacíos de amor por las trágicas circunstancias de sus matrimonios. Sabían que estaban jugando a un juego sencillo y arriesgado, que a cualquier ser humano tiene derecho a intentar y ellos también. Entraron al establecimiento, en la planta superior eligieron la mesa en donde sentarse, junto a una ventana por donde podía verse la preciosa vista de la plaza. Tras indicar al camarero lo que deseaban tomar, un chocolate y unos churros, ambos se miraron a los ojos pensando que todo estaba perfecto, no sabían bien para qué, más allá de dar rienda suelta un impulso de amistad de dos personas adultas, heridas, solitarias, abiertas a la vida y, por qué no, al amor.

Leonor miraba a Ignacio sin disimulo, de forma reposada, serena y profunda, le veía más guapo de la imagen que tenía de él. Veía a un hombre maduro, sereno, sincero, sensible, con su propia historia, sus heridas y sus gozos, sus logros y sus fracasos, pero un hombre abierto al futuro, al conocimiento, con capacidad de emocionarse, conocer espacios y personas nuevas, dispuesto a reír, viajar, vivir, a ser feliz. Sabía de él, porque lo habían compartido en su tiempo como estudiantes en la «Universitat dels Majors de la Florida», que era viudo y jubilado, que vivía en Torrent, que tenía una hija y dos nietas, pero vivía solo en su unifamiliar desde la muerte de su esposa en el dramático accidente del Metro de Valencia en el verano del dos mil seis. ¡Cuánta tristeza, dolor, desconcierto y vacío ante una bofetada tan cruel de la vida! Le dice Leonor:

—Oye, te veo más joven y guapo que nunca.

—¡Gracias, gracias, muchas gracias! Esto no se lo dicen a uno todos los días. Déjame que te diga lo que pienso de ti. Estás preciosa, me encanta cómo vistes. ¡Qué elegancia! ¡Qué buen gusto tienes en la elección de los colores. Tienes algo especial.

—Pues... ¡Muchas gracias! Sí, me gustan los colores fuertes, siempre me han gustado y me siento cómoda con ellos. Oye, qué bien, me gusta que te gusten.

Llegó el chocolate y los churros y una conversación larga, entrañable, sincera y honesta que abrió una ventana a un nuevo espacio desconocido de un futuro por explorar. En los dos se despertó una llama apagada, pero existente, que se llama amor, que siempre es un misterio que arrastra, interpela, transforma y renueva en lo profundo de las entrañas de todo ser humano. Los dos se levantaron de la mesa siendo cons-

cientes de que ese encuentro no era un punto y final, por el contrario, se había generado la necesidad de continuar más encuentros íntimos, sencillos y silenciosos para conocerse más y mejor y dejar que el tiempo fuese marcando los ritmos y las necesidades de ambos. Los dos sintieron un pellizco interior de emoción dulce y especial.

De regreso a casa ambos se sentían llenos de imágenes y recuerdos, de nuevas miradas, sorpresas y dudas, emociones y sentimientos que apuntaban a un posible futuro donde afloraba la alegría, la emoción, la sorpresa y la necesidad de más encuentros. En sus cabezas bullía una mezcla variopinta de cordura y aventura, de madurez y de juventud, revueltas y mezcladas. La puerta a la sorpresa estaba abierta, e invitaba a dar un paso adelante y tener la osadía, la curiosidad, la necesidad de buscar qué había de mágico, de novedoso, de misterioso en la vida del otro para sentir la necesidad de explorar un poco más profundo.

En su casa, Leonor se puso ante el espejo, se fue quitando la ropa de forma reposada y misteriosa, como si de un ritual espiritual se tratase, dejaba que su cuerpo quedase al descubierto tal cual era en este momento de su vida. Era un acto íntimo, reservado, oculto a los ojos del mundo, para preguntarse: ¿Quién era ella? ¿Qué deseaba? ¿Qué necesitaba? ¿A qué estaba dispuesta? Dejó caer su falda, se quitó la blusa, sin la ropa íntima se observaba y se juzgaba, se aceptaba con las huellas físicas del paso de los años. Se miraba las piernas y pensaba que todavía conservaba unas piernas bonitas, capaces de gustar, su cuello ya se había destensado, pero su piel era joven y atractiva, observaba sus pechos, de los que siempre se había sentido orgullosa, se miraba de frente y de costado y ella misma se dio el visto bueno. Se miraba, se exploraba sin prisas. Leonor se daba un aprobado a la hora de

calificarse a sí misma. Como un secreto, como una confesión que nadie podía descubrir, se retiró del espejo con la certeza de que estaba en una edad estupenda y su cuerpo también. Sabía los años que tenía y no se quería engañar, pero se sentía una mujer hermosa, atractiva, femenina y capaz de gustar, de cautivar, de enamorar. Leonor sintió como un escalofrío de emoción y de sorpresa al darse cuenta de que hacía muchísimos años que no se había mirado al espejo con la intención de contemplarse, de juzgarse, de valorarse, de gustarse. ¿Qué misterio estaba corriendo dentro de sus entrañas para estar viviendo esta realidad que se estaba despertando tras tantos años de tristeza y soledad?

Caminando en silencio por el pasillo de casa, se preguntaba: «¿Qué me está pasado?» «¿Estoy dispuesta a cambiar mi vida, a escribir otra nueva historia de amor compartido?»

Leonor no sabía contestarse, no tenía un no rotundo, ni un sí seguro. Sabía que algo dentro de ella estaba vivo, despierto. Pensaba en la soledad en la que estaba viviendo y le agobiaba, le dolía, le producía tristeza y no la quería para toda su vida. A veces había fantaseado con una relación de amor, de afecto, de sensualidad, de sexualidad que dormía dentro de su cuerpo y se despertaba buscando su espacio vital y necesario, a la que ella siempre le cerraba la puerta, porque pensaba que no tocaba, que no estaba bien, unas veces por el recuerdo ante la falta de su marido, otras por su hijo, otras por la familia y amigas, otras por el qué dirán. Siempre había una excusa racional para cortar de cuajo una necesidad, un sentimiento, un anhelo que rondaba por su interior, honesto, necesario y sano. Ella se sentía como incompleta, mutilada, negada como mujer que tiene unas necesidades básicas por cubrir y el destino y las circunstancias se las prohibían.

Sentía un impulso vital por soltarse el lastre de su pasado, del que no renegaba, pero del que necesitaba liberarse para poder vivir con más libertad y más plenitud, siendo ella misma. Estaba su hijo Mario, al que crió, cuidó, educó y vio cómo se marchó de casa, se casó y vive en Estados Unidos con su esposa y su hijo Leo, al que ella apenas puede ver por la distancia. La historia de su vida tiene gran parte de soledad, de vacío, de silencio. Ella tiene necesidad de compartir, de amar y de sentirse amada, de llenar su vida de emociones, proyectos, ilusiones, viajes y risas.

Necesita más vida junto a una persona que la quiera, la valore, le haga soñar y ser feliz. Esa noche, en la soledad de su habitación con el peso de su pasado y los anhelos de su futuro tomó una decisión. Seguir conociendo más a Ignacio, le apetecía, lo necesitaba, se sentía bien, estaba a gusto junto a él, eso le producía felicidad. Sabía que su apuesta tendría alguna dificultad, que ella tendría que gestionar si su relación con Ignacio avanzaba. Volvía a preguntarse, sin esperar la respuesta: «¿Tengo derecho a ser feliz?» «¿Alguien me ha de ordenar qué debo, o no debo de hacer con mi vida?»

Ignacio volvió a casa con la cabeza llena de preguntas, a las que quería y no quería poner respuestas. Era como un juego íntimo que él mismo había aceptado conscientemente. La imagen de Leonor lo envolvía y le hacía imaginar un futuro al que había cerrado la puerta durante muchos años. Sabía que les había unido la amistad como alumnos de la «Florida» el hecho de ser los dos viudos y el haber vivido durante muchos años en estados parecidos de depresión, tristeza, desconcierto y soledad. Los dos habían perdido a sus parejas, él en el trágico accidente del Metro de Valencia y ella por un cáncer irreversible. El dolor, la soledad, el desgarró del

uno y del otro se parecían mucho y seguramente por ello conectaron con el paso de los días, en un espacio cultural (la Universitat de la Florida) que a los dos les encantaba. Esa noche a Ignacio le costó dormirse, pensaba si las carambolas del destino se estaban alineando y, más allá de esa puerta cerrada, había otro espacio que le estaba esperando, si él era capaz de arriesgar en su relación con Leonor.

La Navidad ya estaba a la vuelta de la esquina, su hija María le había informado que este año se marchaban a San Sebastián con la familia de su marido. Ignacio ya imaginó la soledad de la Navidad. Le dolía no tener a sus nietas en días tan señalados, pero aceptaba la realidad.

El cara a cara con Leonor le había dejado una mezcla de imágenes, sabores y olores profundos. Estaba mezclando las luces de Navidad, con la mirada hermosa de Leonor, el sabor a chocolate, las risas distendidas, la aventura de un futuro que estaba repiqueteando por su corazón. Todo le superaba, notaba como el puzle de su vida se había descolocado. En su soledad se preguntaba: «¿Estoy haciendo bien o mal ilusionándome?» «¿Tengo derecho a hacer de mi vida lo que desee sin la necesidad de dar explicaciones?»

Segundo encuentro

Se acercaba la Nochebuena y ninguno de los dos tenía compañía para celebrar esa noche especial. Ya no tenían familia cercana, los padres habían fallecido y los hermanos vivían todos fuera de Valencia. En un arranque propio de ella, de su espontaneidad y con su decisión de mirar al futuro se decidió llamar a Ignacio para hacerle una propuesta que pensaba que él aceptaría.

—Ignacio, ¿qué te parece si cenamos juntos la Nochebuena en mi casa? Los dos estamos solos, será mejor compartir la mesa. Te invito a cenar en mi casa. No hace falta que traigas nada.

—¡Magnífico, estupendo! Me parece una idea genial. Allí estaré.

Ignacio llegó puntual a la cita, al número indicado de la calle Mayor de Aldaia, con un libro bajo del brazo que había comprado para Leonor. En ese momento se dio cuenta que se había dejado en la guantera del coche el teléfono y la cartera, estuvo a punto de regresar, pero pensó que no le hacía ninguna falta. Tocó el timbre y al instante Leonor le abrió la puerta de su vivienda, estaba nerviosa. Había preparado la mesa con todos los adornos posibles de Navidad. Con la mejor vajilla. Una cena deliciosa, preparada con tiempo y con cariño. El vino, el mejor; las copas, las apropiadas. Con ellas brindaron por ellos, por su amistad, por el futuro, por sus familias. Durante la cena se contaron sus vidas. Sus tiempos hermosos y desgraciados, cuando fueron felices y cuando dejaron de serlo, por culpa del accidente del Metro y del maldito cáncer. Los dos habían perdido a sus parejas en el mismo año. Habían pasado doce años y esa noche los dos volvían a recordar con dolor sus historias. Cuanto más se confesaban, más cuenta se daban lo mucho que se parecían, por ser de la misma edad, por la edad de los hijos, por los trabajos que habían desarrollado, por las casualidades del destino, por... ese no saber el por qué estaban el uno frente al otro cenando solos en Nochebuena. Se mezclaron las lágrimas con las risas, hablaron de los hijos, de los nietos. Se despertaron los sentimientos con un caudal de sensualidad que a los dos sorprendió y la sexualidad se asomaba del largo letargo como diciendo ¡Estoy aquí! Acabaron bailando

con música de Frank Sinatra cuando el reloj pasaba al día siguiente.

Esa noche Leonor supo que Ignacio había sido maestro de un colegio de primaria de Torrent, hasta el día que se jubiló, hacia dos años. Y él supo de ella que estaba jubilada desde hacía algo menos de dos años tras haber trabajado en las oficinas del Metro de Valencia. En ese momento los dos tenían sesenta y dos años, unas jubilaciones estupendas, un pasado de claroscuro y un presente que les estaba interpelando. Ignacio no quería hablar del Metro que, mira por dónde, había sido la empresa de Leonor, ella no quería oír hablar de hospitales por las huellas que le habían dejado durante la enfermedad de su marido.

Durante doce años ninguno de los dos había abierto ese espacio personal y reservado. No habían besado a nadie con un gramo de sensualidad, nadie les había acariciado hasta el punto del placer.

Eran dos seres mutilados de sentimientos, emociones, deseos y placeres, los dos estaban apartados de la sociedad por voluntad propia. Se daban cuenta de que estaban dando pasos de gigante en una dirección, nueva, pero con ciertas cautelas.

Atrás quedó la cena, el vino, el café, el champán, los dulces, las confesiones, las lágrimas, las risas, para dar paso a esa música íntima y sensual que les hizo abrir definitivamente esa puerta a la sorpresa, al futuro, a la aventura. Antes de marchar, Ignacio le confesó a Leonor que se sentía feliz, que le parecía un sueño lo que estaba viviendo, que no sabía ponerle nombre a lo que sentía, pero que necesitaba estar con ella. Por eso antes de salir de casa de Leonor, Ignacio prome-

tió llamarla por la mañana con la cabeza más fría para continuar la relación. Se despidieron con un beso de algo más que amigos, allí estaba presente el dulce de la nueva etapa.

El fresco de la noche le dio en la cara a Ignacio mientras cruzaba el paso de cebra en dirección a su coche. Escuchó el ruido de un frenazo brutal, pero solo pudo ver un color rojo y a partir de ahí, no recuerda qué pasó. Su cuerpo salió despedido varios metros de ese animal rojo que le había embestido. Ignacio quedó en medio de la calle, sangrando, inconsciente, tal vez sin vida. Los cuatro jóvenes que viajaban en aquella bestia, no se atrevían a salir del coche, estaban convencidos que aquel hombre estaba muerto, estaban petrificados. No pasaron ni cinco minutos y la Policía Local ya estaba allí. Comprobaron el cuerpo de Ignacio, aunque estaba inconsciente sabían que tenía pulso. Activaron los protocolos pertinentes y a los pocos minutos ya estaba allí una ambulancia. El equipo de profesionales recogió el cuerpo del atropellado con todas las cautelas y atenciones necesarias y de inmediato salieron a toda prisa en dirección al Hospital General. La Policía Local se quedó con los jóvenes recogiendo la información y preparando los protocolos obligatorios que exigen estos casos.

Tras despedirse de Ignacio, Leonor se quedó tras de la puerta saboreando la intensa noche. Se preguntaba: «¿Esto que me está pasando es cierto? ¿Vamos demasiado deprisa? ¿Soy feliz?»

Se puso a recoger la mesa, cada plato, cada copa, cada cubierto lo recogía como si de un objeto sagrado se tratase, les habían servido para hacer de la cena un encuentro muy especial. Tenía la sensación de que esta noche se había abierto la puerta sin reservas a una nueva realidad.

Eran las dos de la madrugada, cuando la camilla que llevaba el cuerpo de Ignacio entraba a toda prisa en el quirófano. El equipo de guardia corría para identificar el alcance de las lesiones. Que estaba en estado de coma era evidente y un brazo roto también. Sangraba por la cabeza, pero el golpe más grande lo tenía en un costado. Le operaron, le curaron, valoraron todo su estado y llegaron a la conclusión que si no se complicaba nada saldría adelante. Esperaban que saliera del estado de coma al día siguiente. Tras la operación lo pasaron a la UCI. En el Hospital no sabían el nombre del accidentado. Nadie le estaba esperando, nadie preguntó por él, tampoco llevaba ningún documento en su ropa. Desde el Hospital esperaban que la Policía aportase sus datos.

La Policía de Aldaia durante todo el día de Navidad no pudo identificar a la víctima del atropello.

Nadie le conocía por el barrio, nadie le reclamaba. Por la tarde fueron al Hospital para interesarse por el estado del accidentado e informar de que no tenían ningún dato de él.

Pasado el mediodía al no llamar Ignacio, a Leonor no le parecía normal y fue ella quien le llamó, pero el teléfono sonaba y sonaba y no lo cogía nadie, así lo intentó varias veces hasta altas horas de la noche. A Leonor le entró un desasosiego entre dudas y preocupaciones. En ningún momento pensó que a Ignacio le hubiera pasado algo, tampoco quería pensar que él quiso cortar la relación por algún motivo que ella ignoraba.

Amaneció el día 26 y el teléfono de Ignacio no respondía. Solo sabía de él que vivía en Torrent y que asistía a la Universitat de la Florida. Pensó en llamar a la Florida, pero sabía que estaban de vacaciones. No tenía el teléfono de ningún

conocido de Ignacio, ni siquiera sabía la zona donde vivía. Leonor entró en estado de mucha preocupación y pensó que aquello no le cuadraba, que quizás le había pasado algo con el coche de camino a su casa. Se preguntaba: «¿Cómo es posible que no coja el teléfono si está sonando?» ¿Qué debía de hacer ella?

Descartó la idea de que Ignacio hubiese dado por acabada la relación. Esa noche Leonor no pudo dormir y al día siguiente por la mañana tomó la decisión de ir a la Policía Local para preguntar si ellos sabían algo, o qué se podía hacer en este caso. Leonor tuvo que hacer pocas preguntas. Solo con la primera el policía que la atendía le repreguntó:

–Pero... ¿Usted le conocía? ¿Sabe quién es ese hombre? A lo que Leonor contestó:

–¿Qué hombre? ¿Qué ha pasado? ¿Saben algo de él?... –Sus nervios estaban a flor de piel.

El policía le puso al corriente sobre todo lo que había sucedido en Nochebuena: el lugar y hora del accidente, cómo iba vestido el señor y, ¡claro! No había ninguna duda, era Ignacio. Le informó que en el hospital no tenían ningún dato suyo, nadie había preguntado por él. Pero sabían que estaba en la UCI a la espera de que despertase, que le habían operado de un brazo y que su vida, en principio, no corría peligro. Leonor le informó de todo cuanto sabía de él.

Leonor se fue directamente al hospital, en recepción se identificó como la persona que conocía al señor del accidente que estaba en la UCI. Le informaron que ya estaba consciente y que podía pasar a visitarle. Encontró a Ignacio rodeado de tubos, cables y goteros, pero despierto y cons-

ciente. Se les cayeron las lágrimas a los dos. La pregunta era evidente:

–¿Cómo te encuentras? ¿Qué ha pasado?

–Pues... ya ves. Salí de tu casa y un coche rojo me atropelló. No recuerdo nada más. Según me dicen he salvado la vida por los pelos. No estoy mal, no me duele nada. Creo que estoy sedado.

A los quince días del accidente Ignacio ya está en su casa. Con el brazo derecho en cabestrillo escayolado. Su hija le prepara las comidas y lo demás se lo soluciona él mismo. Leonor va cada día a su casa y le ayuda a cuidarse mejor. La relación ha dado un vuelco tras el accidente. Leonor lo tiene claro, quiere vivir con Ignacio, y él se siente acogido, querido y acompañado como hacía muchos años que no lo estaba. Cuando le quitaron el yeso y comenzó la rehabilitación, juntos decidieron que aquella relación necesitaba dar un paso más, los dos necesitaban algo más; vivir juntos. Vieron cuál de las dos opciones era la mejor, si vivir en Aldaia, o en Torrent. Por las condiciones estupendas de la vivienda de Ignacio decidieron vivir en Torrent. Pasó la primavera, pasó la rehabilitación. Todo venía como rodado. Paseaban por la Avenida creyendo que la vida les había regalado un tiempo de ensueño. Decidieron que al comenzar el nuevo curso volverían los dos a la Universitat de la Florida, el lugar donde el destino les llevó a encontrarse.

Pasaron un verano tranquilo en la piscina, con las nietas de Ignacio, mientras él se recuperó totalmente. Organizaron para septiembre un viaje a Roma de diez días, que les dejó un sabor especial y les confirmó que el destino les estaba premiando, porque todo era especial.

Una mañana fueron a la Universitat de Florida para decir que volverían el próximo curso. Les recibió la directora dels Majors, se alegraron, se emocionaron por tanto bueno. Le contaron sus historias personales de sufrimiento y su nueva historia de amor nacida desde la Universitat. La directora les escuchaba emocionada y con esa frescura, espontaneidad y fuerza que posee, les planteó si les parecía oportuno que el día de la apertura del curso, en el salón de actos, se les hiciese un reconocimiento, por esta nueva etapa en sus vida. Ellos aceptaron.

El día de comienzo del Curso de la Universitat dels Majors, ante la sorpresa de casi todos los presentes, la directora hizo subir al estrado a Leonor e Ignacio. Realizó un canto a la vida de dos personas que habían pasado lo peor que se puede pasar, la muerte de sus parejas. Ya jubilados se encontraron en una clase de Florida. Están enamorados y lo quieren compartir. No hay lugar a duda de que la Universitat es un buen punto de encuentro, donde además de la cultura puede florecer el amor, porque «el amor no tiene edad».

Leonor e Ignacio dan las gracias y manifiestan que la vida es un regalo, a veces dulce, a veces amargo. Ellos han vivido las dos caras del amor. Ahora creen que el destino les ha regalado algo impensable, el volver a sentir la experiencia del amor, desde la madurez, apartando de sus vidas la depresión, la soledad, la tristeza, la frustración y la desilusión. Les ha costado dar ese paso, pero han creído tener todo el derecho del mundo para decidir por ellos mismos. Nunca olvidarán el pasado, pero sí construir un nuevo y gozoso futuro. Hacen un canto a la cultura, a la amistad, al respeto, al diálogo, a la libertad personal como ciudadanos libres y responsables. Y por supuesto un canto al amor, manifestando que: «el amor no tiene edad».

